

the book is owned by book@samgler.org

Typed to Word Document by ton@samgler.org

Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล, นิกร, กิมหงวน

เขมร กำแพง

ตอน

ชื่อนก

ป.อินทราปาลิต

ดร. ดิเรกมีการติดต่อทางวิทยุกับกองบัญชาการวันละสองครั้งด้วยเครื่องรับวิทยุพิเศษของเขา เขาได้งานกำลังรบและแผนการของเขมรจากบันทึกของนายพลขจายในสมุดปกแดงเล่มนั้น ไปให้กองบัญชาการทราบอย่างละเอียดซึ่งข้อความเหล่านั้นมีประโยชน์แก่ทางการทหารของเราอย่างยิ่ง นโรดมวางแผนบุกไทยและเวียดนามพร้อม ๆ กันโดยอาศัยกำลังส่วนใหญ่ของคอมมิวนิสต์และนโรดมเชื่อว่าประเทศลาวจะร่วมเป็นพันธมิตรกับกัมพูชาด้วย คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบัน ๆ พร้อมด้วยเจ้าแก้วและ ส.ท. โภยได้ออกตระเวนพนมเปญตั้งกลางวันกลางคืนบางที่ก็เที่ยวรวมกันเป็นกลุ่มบางที่ก็แยกย้ายกันไป ทุกคนได้ทำงานเลี้ยงชีวิตคือการจารกรรม ถ่ายรูปค่ายทหารเขมรและคอมมิวนิสต์ตามชนานเมืองและที่สนามบิน ในที่สุดก็ได้ภาพไว้มากมายคือภาพรถถังขนาดใหญ่ ปืนใหญ่แบบต่าง ๆ ตั้งแต่ขนาดเล็กจนถึง ๑๕๐ มิลลิเมตรซึ่งเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว, ปืนไร้แรงสะท้อนที่ตั้งยิงบนรถบรรทุก, ปตอ. ยิงกลุ่ม, ปตอ. ๔๐ มม. และ ปตอ. ขนาด ๓ นิ้ว ซึ่งได้ยิงกระสุนวิถีราบได้ด้วย โดยเฉพาะปืนจรวดประจำรถมีมากมายสำหรับยิงทหารราบและยานยนต์ นอกจากนี้มีอาวุธจรวดนำวิถีขนาดใหญ่ใช้ตั้งยิงบนรถ อาวุธต่าง ๆ เหล่านี้คณะพรรคสี่สหายของเราได้บันทึกไว้ในฟิล์มเรียบร้อยแล้ว คอมมิวนิสต์ได้ลำเลียงอาวุธเข้ามาในพนมเปญตลอดวัน กำลังของคอมมิวนิสต์ปรากฏแน่ชัดว่ามีอยู่ ๕ กองพล แต่ไม่รวมหน่วยช่วยเหลือที่เดินทางเข้ามาก่อน คอมมิวนิสต์หนึ่งกองพลถูกส่งไปพรมแดนไทย-เขมรด้านจังหวัดสุรินทร์และศรีสะเกษ อีกหนึ่งกองพลถูกส่งไปทางจังหวัดจันทบุรีและตราด อีกหนึ่งกองพลไปอยู่พระตะบองและศรีโสภณ อยู่ประจำพนมเปญสองกองพล มีการลำเลียงทางอากาศบ่อย ๆ ด้วยเฮลิคอปเตอร์ขนาดยักษ์สามารถหิ้วรถบรรทุกขนาด ๑๐ ล้อขนาดใหญ่ไปได้สบาย คณะพรรคสี่สหายของเราได้แอบถ่ายภาพการลำเลียงทางอากาศไว้มาก

๓ กรกฎาคม ๒๕๐๕

นายพลดิเรกกับคณะของเขาอยู่ในพนมเปญเป็นเวลา ๑๐ วัน ทั้งวันนี้ด้วยความช่วยเหลือของนายพลขจายทุกคนต่างมีพาสปอร์ตประจำมีชื่อเป็นลาวทั้งเชื้อชาติและสัญชาติประทับตราวีซ่าเรียบร้อยแล้ว ทุกคนเป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจ พาสปอร์ตมีอายุ ๖ เดือน พลมีชื่อว่านายภูบาล นิกรชื่อนายภูธร เสียหงวนชื่อท้าวใหญ่ ดร. ดิเรกชื่อนายแลกอง เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ชื่อเจ้าภูมิ เจ้าแก้วชื่อท้าวเล็กและ ส.ท. โภยชื่อคำฝอย พาสปอร์ตนี้ลงบันทึกเข้าเมืองถูกต้องเพราะเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกรมตำรวจคนเข้าเมืองเป็นสมาชิกของขบวนการเขมรอิสระนั่นเอง ทุกคนต่างพยายามท่องจำชื่อของตนไว้จนจำแม่นตั้งแต่ได้พาสปอร์ตมาไม่เคยถูกตำรวจค้นหรือขอดูพาสปอร์ตเลย และหนังสือเดินทางนี้เองทำให้คณะพรรคสี่สหายท่องเที่ยวกันอย่างสบาย จากบันทึกกรมตำรวจคนเข้าเมืองระบุว่า ดร. ดิเรกกับคณะพักอยู่ที่บ้านนายสุรพงษ์เจ้าของห้าง “สุรพงษ์พาณิชย์” ที่ตลาดใหญ่ริมแม่น้ำโขง

วันนั้นสุรพงษ์พาวันทิพย์เมียรักของเขานั่งรถเบนซ์ออกจากบ้านพักไปในตอนสายและบอกกับพรรคสี่สหายว่าเขาจะไปธุระเกี่ยวกับการค้าที่กำลังชะงัก ซึ่งวันทิพย์จะถือโอกาสไปแวะเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ของหล่อนที่นั่นด้วย เขาเตือนทุกคนว่าการออกเที่ยวนอกบ้านนั้นขอให้ระมัดระวังตัวให้มากเพราะอาจถูกตำรวจหรือทหารจับกุมตัวได้ และถ้าถูกจับแล้วนายพลขชายก็ไม่กล้าให้ความช่วยเหลือได้เต็มมือ

หลังจากสุรพงษ์กับวันทิพย์ออกไปจากบ้านได้สักครู่ คณะพรรคสี่สหายก็พากันออกไปเที่ยวตลาดซึ่งเป็นย่านชุมนุมชนอันหนาแน่นมีอาคารร้านค้าทันสมัยจำหน่ายสรรพสินค้าต่าง ๆ และริมฝั่งแม่น้ำก็เป็นท่าเรือมีเรือเล็กเรือน้อยกระทั่งเรือกลไฟจอดอยู่มากมาย การขนส่งของพนมเปญทำได้สองทางเหมือนกรุงเทพฯ ๕ คือทางน้ำและทางบก

ตลาดสดของเทศบาลชบเซาไปมากนับตั้งแต่ทหารคอมมิวนิสต์หลังไหลเข้ามาถึง ๕ กองพล อาหารจำพวกเนื้อสัตว์ซึ่งเป็นเนื้อสดมีขายในตอนเช้าเพียงเล็กน้อยแต่ก็มีราคาแพงมาก ส่วนอาหารแห้งหรือเครื่องเค็มก็เกือบจะไม่มีแล้วเพราะพวกคอมมิวนิสต์กว้านซื้อไป คงมีแต่ผักสดจำพวกผักจิ้มน้ำพริกหรือปลาร้าซึ่งพวกคอมมิวนิสต์กินไม่เป็น ประชาชนชาวเขมรจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันถึงความเดือนร้อน และหลายต่อหลายคนต่างเกรงกลัวว่าคอมมิวนิสต์จะยึดครองประเทศกัมพูชาขึ้น ซึ่งถ้าเป็นจริงเมื่อไรชาวเขมรก็จะตกเป็นทาสคอมมิวนิสต์ต้องถูกใช้แรงงานตามระบบทาส

คณะสี่สหายกลับมาบ้านพักก่อนเที่ยง ทุกคนรู้สึกเจ็บเหงาใจอย่างบอกไม่ถูก ต่างนั่งเศร้าซึมไปตามกัน ในที่สุดนายแพทย์หนุ่มก็ชวนทุกคนไปที่ห้องรับส่งวิทยุซึ่งเป็นห้องกว้างใหญ่อยู่ชั้นบนของตัวตึกและมีที่เก็บซ่อนเครื่องรับส่งวิทยุอย่างมิดชิด ส่วนสายอากาศนั้นก็ซึ่งไว้อย่างธรรมดาเหมือนกับบ้านที่มีเครื่องรับวิทยุทั้งหลาย สุรพงษ์มีเครื่องรับส่งวิทยุหนึ่งเครื่องซึ่งทางกองทัพบกของเรามอบให้เขาไว้ใช้ติดต่อ แต่คุณภาพสู้เครื่องรับส่งวิทยุของนายพลดิเรกไม่ได้ เพราะเครื่องรับส่งวิทยุของสุรพงษ์หัวหน้าหน่วยจารชนแห่งพนมเปญนั้น ถ้าส่งวิทยุโทรศัพท์แล้วมีเสียงรบกวนมากเว้นแต่อากาศดีจริง ๆ ส่วนของ ดร. ดิเรกนั้นพูดติดต่อกับกองบัญชาการทหารสูงสุดในกรุงเทพฯ หรือที่อื่น ๆ ได้อย่างสะดวกสบาย

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ เจ้าแห้วและ ส.ท. โกยต่างนั่งห้อมล้อมเครื่องรับส่งวิทยุกระเป่าหัวขนาดเล็กซึ่งวางอยู่บนพื้นห้อง ภายในห้องสงบเงียบผิดปกติจนกระทั่งเสียงหวนอดรมไม่ได้จึงกล่าวขึ้น

“วันนี้พวกเราเป็นยังไงกันวะ รู้สึกว่าทุกคนเจ็บเหงาไม่รื่นเริงเลย ทำลิงให้ดูหน่อยซีอ้ายกร”

นิกรค้อนควับแล้วพูดภาษาลาว

“ซ้อยทำบเป็น”

พลหัวเราะหึ ๆ มองดูหน้านายจอมทะเล้นอย่างขบขัน

“ถ้าปากนักก็พูดไทยเถอะวะ หรือซ้อยมไว้ให้สมบทบาทที่แกเป็นคนลาวในพาสปอร์ตปลอม”

นิกรยิ้มซิด ๆ แล้วถอนหายใจดังปูด

“คงจะเป็นเพราะอากาศมันครึ้มฟ้าครึ้มฝนพวกเราก็รู้สึกเจ็บเหงาใจไปตามกัน จะว่าคิดถึงบ้านก็ไม่ใช่”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ นายพลดิเรกสนใจกับเครื่องรับส่งวิทยุของเขา เจ้าคุณปัจฉิม ๕ จุดชีก้าสูบในท่าทางขริ่ม ๆ เจ้าแห้วนั่งนับนิ้วมือข้างซ้ายและทำปากหุบหมิบ กัญชาของเขาที่เตรียมมาจากกรุงเทพฯ ๕ ยังเหลืออีก ๔ มวนซึ่งหมายความว่าเจ้าแห้วจะมีสูบได้อีกเพียง ๔ วันเท่านั้น เมื่อกัญชาหมดและยังไม่ได้กลับกรุงเทพฯ ๕ เขาก็คงลงแดงตายหรือมิฉะนั้นก็ต้องพยายามวิ่งค้นหาซื้อกัญชาในเมืองพนมเปญนี้

พ.อ. กิมหวนทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่างแล้วเขาก็เพื่อรำพันออกมาแผ่วเบา

“คาราวดีแม่ยอดหญิง ความอ่อนหวานละเมียดละไมของเธอได้ประทับใจฉันอยู่อย่างไม่มีวันจืดจาง คาราวดีเอ๋ยฉันพึงได้รู้ความจริงคราวนี้ว่าเขมรกับไทยเป็นเมียผัวกันได้อย่างแนบเนียนทีเดียว ดวงใจจำ กลิ่นแก้มของเธอยังหอมกรุ่นอยู่ในความทรงจำของฉัน ไอ้-ยอดรัก...”

“เฮ้ย เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ตวาดเว็ด “แกจะบ้าหรือวะอยู่ดี ๆ ก็ครวญคร่ำถึงเมียคนอื่นเขา”

นายพลดิเรกโบกมือให้ทุกคนสงบปากเสียงเมื่อได้ยินเสียงพูดดังออกมาจากลำโพงเบา ๆ เขาเร่งป้อนเสียงให้ดังขึ้นอีก คราวนี้ทุกคนก็ได้ยินเสียงที่พูดอย่างถนัดชัดเจน

“ฮัลโล ที่นี้ศูนย์รวมข่าวกองบัญชาการทหารสูงสุด ที่ไหนเรียก”

ดร. ดิเรกยกไมโครโฟนขึ้นมาพูด

“ที่นี้หน่วยปฏิบัติงานพิเศษ ทบ. พลตรีดิเรก ณรงค์ฤทธิ์พูด”

“ทราบแล้วครับผม กระผมร้อยตรีเกษม เกษาสัยพูดครับผม”

ทุกคนต่างอมยิ้มและมองดูท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เป็นตาเดียว เจ้าคุณชักโมโหก็พูดโพล่งขึ้น

“นามสกุลไม่เข้าเรื่อง”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ พูดกับนายทหารสื่อสารของกองบัญชาการต่อไป

“ช่วยต่อเครื่องรับส่งห้องท่านรองให้ผมด้วย มีธุระจะพูดกับท่าน”

“ครับผม กรุณารอเดี๋ยวนี้ครับ”

“ออไร่ ขอบใจมาก”

นิกรยกแขนขึ้นบิดขี้เกียจแล้วอ้าปากหาเสียงลั่นห้อง พ.ต. พลลวงกระเป่าหีบซองนุหรือออกมาแจกจ่ายพรรคพวกของเขา ทุกคนต่างจุดบุหรี่สูบแต่ไม่มีใครปรบปากพูดว่ากระไรจนกระทั่งได้ยินเสียงท่านนายพลหลวงตะลุมบอน ๆ รองผู้บัญชาการทหารสูงสุดดังออกมาจากลำโพงเครื่องรับส่งวิทยุ

“ฮัลโล หน่วยปฏิบัติงานพิเศษ ทบ. ข้าพเจ้าหลวงตะลุมบอน ๆ พูดอยู่นี้แล้ว”

นายพลดิเรกยิ้มออกมาได้

“สวัสดีครับคุณหลวง ผม-ดิเรกพูดครับ”

“ว่ายังไง สบายกันดีหรือครับท่านศาสตราจารย์”

“ขอบคุณครับ สบายดีทุกคนขณะนี้เราได้ถ่ายรูปจุดยุทธศาสตร์ได้หมดแล้วครับ พวกเราอยู่ว่าง ๆ ไม่มีงานทำรู้สึกรำคาญใจครับ คุณหลวงมีอะไรที่จะให้เราทำอีกบ้างไหมครับ”

หลวงตะลุมบอน ๆ หนึ่งเงียบไปสักครู่

“ก็ไม่มีอะไรอีกแล้ว ขอให้ท่านศาสตราจารย์กับพรรคพวกใช้เวลาว่างที่มีอยู่นี้เที่ยวเตร่หาความสุขสำราญกันเถอะ แล้วก็ช่วยกันจำได้ด้วยว่า คืนพรุ่งนี้วันที่ ๔ กรกฎาคม ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดของเราในฐานะนายกรัฐมนตรีจะกล่าวคำปราศรัยกับพี่น้องร่วมชาติทางวิทยุและโทรทัศน์ทุกสถานีเวลาเดียวกัน ขอให้เปิดวิทยุรับฟังให้ได้ เวลาสองทุ่มตรง”

นายพลดิเรกขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ท่านจะปราศรัยเกี่ยวกับเรื่องเขาพระวิหารใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว อ้า-ผม-เสียใจอย่างยิ่งที่จะเรียนให้ท่านศาสตราจารย์ทราบว่า รัฐบาลของเราจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลโลกคือมอบซากปราสาทพระวิหารให้เขมรทั้งนี้ก็เพราะเราเป็นสมาชิกของสหประชาชาติและเราเป็นประเทศเล็ก ถึงแม้ว่ารัฐบาลและคนไทยทั้งชาติไม่เห็นพ้องด้วยกับคำตัดสินของศาลโลกเราก็ต้องทำตามกฎบัตรของสหประชาชาติ มิฉะนั้นแล้วชาติของเราจะต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดของเราท่านคิดรอบคอบแล้ว”

“เราต้องทนกับความขมขื่นในครั้งนี้”

“ขอให้พวกคุณคอยฟังคำปราศรัยของท่านในเวลา ๒๐.๐๐ น. คืนพรุ่งนี้ให้ได้”

คณะพรรคสี่สหายนั่งนิ่งเฉยไปตามกัน ทุกคนมีความรู้สึกปวดร้าวใจเหลือที่จะกล่าว นายพลดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ และพูดกับท่านนายพลอาวุโสต่อไป

“เรื่องนี้เราก็คูณกันเสมอแหละครับ ในเมื่อเราเป็นจำเลยก็ต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลโลกซึ่งไม่มีการอุทธรณ์ฎีกาหรือยื่นประท้วงแต่นั้นแหละครับ ความเจ็บช้ำน้ำใจของคนไทยในครั้งนี่จะเป็นบทเรียนอันมีค่ายิ่งของเราเพราะเป็นประเทศเล็กนั่นเอง”

“ครับ ผมเชื่อว่าหลังจากท่านผู้บัญชาการกล่าวคำปราศรัยแล้ว คนไทยทั้งชาติจะต้องเศร้าสลดใจอย่างยิ่ง ข้าพท่านศาสตราจารย์มีเรื่องอะไรจะพูดกับผมก็ว่ามา ผมกำลังจะออกไปต้อนรับพลโทเซอร์ไวไรท์ เขามารออยู่ในห้องรับแขกแล้ว”

“ไม่มีอะไรครับ” นายพลดิเรกพูดเสียงเครือ “เลิกกันนะครับแล้วผมจะติดต่อกับคุณหลวงอีกในวันพรุ่งนี้”

นายแพทย์หนุ่มวางไมโครโฟนไว้ในที่ของมันแล้วปิดสวิทช์ไฟปิดฝาหีบเครื่องรับส่งวิทยุอย่างเงิบเหงาใจ พ.อ. พล พัชราภรณ์ ลูกขึ้นเดินไปที่หน้าต่างด้วยใบหน้าเคร่งขรึม เจ้าหัวนึ่งก้มหน้านิ่งเฉย น้ำตาของเขาไหลคอกหน่วย ส.ท. โกยสะอื้นเบา ๆ นึกถึงเกียรติและศักดิ์ศรีของชาติ เจ้าคุณบัจฉริก ๆ มีความรู้สึกในเรื่องชาติมากที่สุด

“รัฐบาลของเราทำถูกแล้ว” ท่านเจ้าคุณพูดแผ่วเบา “ถ้าเราต้องตั้งไม่ยอมปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลโลก ประเทศชาติของเราอาจจะประสบชะตากรรมอย่างร้ายแรงที่สุด”

อาเสี้ยกิมหงวนยิ้มเศร้า ๆ แววตาของเขาแข็งกร้าวผิดปกติ

“มันเป็นเรื่องที่คนไทยทั้งชาติควรจะจดจำไว้ และถ้าคิดให้ลึกให้ซึ่งเราก็รู้ว่าทำไมเราถึงแพ้คดีนี้ ผมคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ชาติเล็ก ๆ ควรจะรู้สึกตัวเสียที เราควรจะรวมกันร่วมรักสามัคคีกันอย่าให้ชาติมหาอำนาจมีอิทธิพลเหนือเราได้ เจ็บใจครับคุณอา ผมเจ็บใจอย่างบอกไม่ถูก”

คณะพรรคสี่สหายขลุกอยู่ในห้องพักชั้นบนของตัวตึกตลอดวัน ทุกคนมีความรู้สึกเช่นเดียวกันคือเสียใจและเจ็บใจที่เราต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลโลกด้วยความจำเป็นและจำใจ

จนกระทั่งใกล้จะพลบค่ำ

เมื่อได้ยินเสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาในเขตบ้าน เจ้าหัวก็ลุกขึ้นจากเตียงนอนเดินไปที่หน้าต่างด้านหน้าตึกแล้วเขาก็หันมาทางพวกเจ้านายของเขา ซึ่งนั่งหรือนอนอยู่บนเตียงนอนที่สุรพงษ์จัดหามารับรองรวม ๗ เตียงด้วยกัน เป็นเตียงสปริง ขนาด ๓ ฟุต มีที่นอนหมอนมุ้งพร้อมตั้งอยู่ในห้องอันกว้างขวางคล้ายห้องโถง ด้านหนึ่ง ๔ เตียงอีกด้านหนึ่ง ๓ เตียง มีตู้ใส่เสื้อผ้าโต๊ะเครื่องแป้งและโต๊ะรับประทานอาหารอยู่ในห้องนี้ด้วยส่วนห้องน้ำอยู่ติด ๆ กัน

“รับประทานคุณสุรพงษ์กลับมาแล้วครับแต่คนเดียวครับ”

“ไม่มีใครสนใจกับเจ้าหัวเท่าใดนัก ทุกคนมีแต่ความเศร้าและหงุดหงิดใจนับตั้งแต่ทราบข่าวจากท่านนายพลอาวโลว่าเราจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลโลก

จนกระทั่งสุรพงษ์พาตัวเดินเข้ามาในห้องหัวหน้าจารย์คนแห่งพนมเป็ญแต่งกายแบบสุภาพชนสวมกางเกงขายาวสีน้ำตาลและเชิ้ตฮาไวสีฟ้าลวดลายสุภาพ ใบหน้าของสุรพงษ์หม่นหมองผิดปกติ กิริยาท่าทางของเขาบอกให้รู้ว่าเขามีเรื่องทุกข์ใจอย่างยิ่ง เขายืนฟังผนังตึกข้างประตูห้องและกวาดสายตามองดูคณะพรรคสี่สหายที่ละคนโดยทั่วหน้ากัน

“คุณพงษ์” พลกล่าวทักเสียงหนัก ๆ และลุกขึ้นจากโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวเดินเข้ามา “คุณเพิ่งกลับมาจากท่ากางชะนั่งหรือครับ”

สุรพงษ์พยักหน้า

“ครับ”

พลยิ้มให้เขา

“คุณไม่สบายหรืออย่างไรครับ หน้าคุณซีดท่าทางของคุณเหงาหงอยผิดปกติหรือว่าคุณมีเรื่องกุ่มใจ”

อดีตนักรบครั้งอินโดจีนค่อย ๆ ก้มหน้ามองดูพื้นห้องคณะพรรคสี่สหายต่างพากันมองดูเขาเป็นตาเดียว ภายในห้องพักเงียบสวดไปชั่วครู่แล้วสุรพงษ์ก็เงยหน้าขึ้นยื่นยิ้มให้ พ.อ. พล พัทธราภรณ์

“ผมกลายเป็นฆาตกรไปแล้ว...” เขาพูดเสียงสั่นเครือ

พลลี้มตาโพลง

“คุณเป็นฆาตกร”

“ครับ ผมฆ่าคนคนหนึ่งที่กำลังชะงัก” พุดจบเขาก็ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบปืนพกกระบอกสั้นแบบงูเห่าออกมายื่นให้พลดู “ปืนกระบอกนี้แหละครับที่ผมฆ่าเขาผมจำเป็นเหลือเกินที่ต้องฆ่า”

“คุณฆ่าใคร” พลถามโดยเร็ว

สุรพงษ์เคঁหน้าหัวเราะเบา ๆ

“ฆ่าคนที่ทรยศต่อผมนะซีครับ วันหนึ่งนี่เมียรักของผมนั่นเอง”

พลสะดุ้งเฮือก ทุกคนใจหายวาบไปตามกันต่างคนต่างค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนและพากันเดินเข้ามาหาพลกับสุรพงษ์ พ.อ. พล ยกมือขวาจับแขนสุรพงษ์บีบเบา ๆ เขาเกือบจะคิดว่าหูของเขาแว่วไป

“คุณพงษ์”

“ครับ”

“คุณฆ่าภรรยาของคุณ”

“ถูกแล้วครับ ผมหลอกพาหล่อนไปกำบังชะงัก ก่อนที่เราจะเข้าเมืองนั้นผมได้หยุดรถระหว่างป่าสองข้างทางและชวนวันหนึ่งล่องไปถ้ำรูป ผมพาหล่อนเข้าไปในป่าห่างจากรถไม่ถึง ๓๐ เมตรแล้วผมก็ยิงหล่อนด้วยปืนกระบอกนี้ร่วมสามนัดด้วยกันเสร็จแล้วผมก็ลากศพของหล่อนไปหมกไว้ในพุ่มไม้อันหนาที่บ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๙ พุดขึ้นทันที

“ไม่น่าจะรุนแรงถึงอย่างนั้นเลยคุณสุรพงษ์”

สุรพงษ์หันมาทูลเจ้าคุณ

“รุนแรงหรือครับได้เท่า ผมคิดว่าผมได้ลงโทษหล่อนสมกับความผิดของหล่อนแล้ว เวลา ๗ วันที่ผ่านมาผมกินไม่ได้และนอนไม่หลับนับตั้งแต่อธิบดีตำรวจได้เล่าให้ฟังว่าวันหนึ่งแอบไปพบเขาและบอกเขาว่าหน่วยปฏิบัติการพิเศษของไทยซึ่งอาจารย์ดิเรกเป็นหัวหน้าได้มาพักอยู่กับผมที่นี่ พวกเราเกือบจะถูกจับเอาตัวไปยิงเป้าก็เพราะวันหนึ่งแต่เคราะห์ดีที่นายพลขยายได้ทรยศต่อสี่หูเสียแล้วจึงไม่ได้จับกุมพวกเรา ผมคิดหาทางฆ่าหล่อนตลอดเวลาเชียวครับแต่ผมแกล้งทำเป็นดีต่อหล่อน ในที่สุดวันหนึ่งก็จับชีวิตด้วยน้ำมือของผม เป็นอันว่าผมกับหล่อนสิ้นชาติวาสนากันแล้ว หล่อนรักชาติของหล่อนผมก็รักชาติของผมเช่นเดียวกัน ผมเสียใจเหมือนกันครับที่ผมฆ่าหล่อน”

พลยกมือขวาตบ่าซ้ายสุรพงษ์สองสามที

“คุณทำถูกแล้วคุณพงษ์ ถ้าผมเป็นคุณผมก็ยิงหล่อนทิ้งเช่นเดียวกันพวกเรารู้สึกเฉยใจและแปลกใจตั้งแต่แรกที่เรามาพักอยู่กับคุณแล้ว คุณวันหนึ่งไม่มีใครจะยอมพุดคุยกับพวกเราเท่าใดนัก อ้า-คุณมั่นใจหรือว่าการกระทำของคุณจะไม่เป็นเหตุให้คุณต้องตกเป็นผู้ต้องหาในคดีฆ่าคนตาย”

สุรพงษ์สั่นศีรษะ

“ไม่ครับ ตราบใดที่นายพลขยายยังเป็นอธิบดีตำรวจผมก็จะไม่วิตกเป็นทุกข์อะไรเลย ผมพาหล่อนไปกำบังชะงักคนในบ้านไม่มีใครรู้ ผมบอกแต่พวกคุณเท่านั้น แล้วผมก็ยิงหล่อนในป่าไม่มีใครรู้เห็น กว่าจะมีคนไปพบศพวันหนึ่งศพก็คงขึ้นจนจำไม่ได้แล้ว กระเป๋าเงินและของแต่งตัวของหล่อนผมได้นำกลับมามากแล้ว” พุดจบเขาก็ถอนหายใจหนัก ๆ แล้วหัน

มายิ้มให้นายพลดิเรก “ผมสบายใจเสียที่อาจารย์ก่อนที่ผมจะฆ่าหล่อนคือในระยะ ๗ วันที่ผ่านมาผมอดอัดและว่าอุ่นใจไม่น้อย”

ดร. ดิเรกยิ้มให้เขา

“ผมเสียใจด้วยคุณพงษ์ ถ้าพวกเขาไม่มาพักอยู่กับคุณ คุณกับคุณวันทนีก็คงจะอยู่ร่วมชีวิตกันอย่างปรกติสุข”

“อย่าพูดเช่นนั้นครับอาจารย์” เขาขัดขึ้นทันที “อาจารย์กับท่านเหล่านี้มาทำงานให้ประเทศชาติที่รักของเรา ในฐานะที่ผมเป็นคนไทยที่รักชาติคนหนึ่ง และเป็นหัวหน้าหน่วยจารชนในเมืองนี้ผมก็ต้องร่วมงานกับอาจารย์และให้ความช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมจะช่วยได้บางที่ผมจะกลับเมืองไทยในไม่ช้านี้แหละครับให้ผมจัดธุรกิจทางนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน ผมจะกลับไปตายเมืองไทยครับ ทางนี้ก็ไม่มียอะไรที่ผมจะเป็นห่วงอีกแล้ว ลูกเต้าของผมก็ไม่มี”

นายพลดิเรกเห็นด้วย

“อ้อไร เราเป็นคนไทยก็ควรจะกลับไปตายเมืองเรา ผมเห็นด้วยครับคุณพงษ์ อ้า-ผมมีข่าวอันน่าสลดใจยิ่งที่จะบอกคุณ”

สุรพงษ์ทำหน้าฉงน

“ข่าวอะไรครับอาจารย์”

พล.ต. ดิเรกยิ้มแค่น ๆ

“เราได้ติดต่อวิทยุกับกองบัญชาการของเราเมื่อตอนกลางวัน ท่านรองผู้บัญชาการบอกเราว่ารัฐบาลของเราจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลโลกคือมอบซากปราสาทพระวิหารให้เขมร และพรั่งนี้สองฟุ่่มท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดท่านจะกล่าวคำปราศรัยกับประชาชนทั้งประเทศโดยทางโทรทัศน์และวิทยุทุกสถานีครับ”

สุรพงษ์ใจหาย เขาลืมเรื่องเมียรักของเขาทันที

“เราต้องคืนปราสาทเขาพระวิหารหรือครับ.....” เขาคราง

พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงกร้าวผิดปรกติ

“อย่าเรียกว่าคืนเลยครับ ของ ๆ เราทำไมเราจะต้องไปคืนให้คนอื่นเรียกว่าเราถูกบังคับให้มอบซากเขาพระวิหารให้เขมรดีกว่า ซึ่งเราเป็นประเทศเล็กและเป็นสมาชิกของสหประชาชาติเราก็ต้องปฏิบัติตามกฎบัตรของเขา คนไม่กี่คนที่เป็นตุลาการของศาลโลกชุดนี้ได้ทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจอย่างที่สุดเพราะเขาไม่รักความยุติธรรมยอมทำลายศักดิ์ศรีของเขาเองด้วยเจตนาให้เราแพ้ ซึ่งพอเขมรเริ่มฟ้องประเทศมหาอำนาจก็ตกลงกันไว้แล้วว่า ต้องให้เขมรชนะคดีนี้ด้วยเหตุผลทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ของเขา คุณพงษ์เป็นคนฉลาด คุณคิดดูก็แล้วกันว่าทำไมเราถึงแพ้ ถ้าเราเป็นประเทศมหาอำนาจหรือเราเป็นคนชาติผิวขาวรับรองว่าเขมรแพ้เราอย่างเด็ดขาด”

ดร. ดิเรกพูดโพล่งขึ้น

“ผมเข้าใจดีแต่ผมไม่อยากพูด มันจะกระทบกระเทือนถึงสัมพันธไมตรีอันจอมปลอมที่มีมิตรประเทศมีต่อเรา แต่กาลเวลาจะบอกให้คนไทยทั้งชาติได้รู้ซึ่งในเรื่องนี้ เพราะคนไทยสมัยนี้ไม่ได้โง่เขลาเบาปัญญาเหมือนแต่ก่อน”

สุรพงษ์ขบกรามแน่น เขาตื่นต้นใจและเศร้าใจอย่างยิ่ง

“เกมกันที่สำหรับเขาพระวิหาร แต่ความเป็นมิตรระหว่างเขมรกับไทยคงยากที่จะกลับคืนมาได้ เว้นแต่สี่หนูถูกโค่นอำนาจและหมดอำนาจรัฐบาลของนายพลเจียงก็คงจะพยายามสร้างความเป็นมิตรขึ้นให้เหมือนเดิม ตราบใดที่เจ้าฟ้าองค์นี้ยังเป็นผู้นำชาติเขมร คนไทยก็จะไม่ยอมเป็นมิตรกับเขมรอย่างเด็ดขาด อ้า-ผมขอตัวอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียทีนะครับ ประเดี๋ยวเราจะได้รับประทานอาหารกัน เข้าใจว่าพวกคุณคงจะถูกเรียกตัวกลับกรุงเทพ ฯ ในเร็วนี้”

พลยิ้มเศร้า ๆ

“ครับ เราทำงานของเราที่ได้รับมอบหมายมาเสร็จเรียบร้อยแล้ว วันนี้พวกเราทุกคนหงุดหงิดใจตลอดวันก็จริงจะเป็นเพราะคุณฆ่าเมียของคุณและฆ่าร้ายเรื่องเขาพระวิหารที่เราทราบจากกองบัญชาการของเรานั่นเอง เชิญเถอะครับ”

สุรพงษ์หมื่นตัวกลับเดินก้มหน้าออกไปจากที่พัก คณะพรรคสี่สหายต่างกลับไปนั่งที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวในท่าทางหงอยเหงา เจ้าแก้วกับ ส.ท. โภยเดินไปนั่งสนทนากันเงียบ ๆ ที่เตียงนอน

ประวัติศาสตร์ของชาติไทยถูกบันทึกลงไปแล้วว่า คืบพันปีที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ เวลา ๒๐.๐๐ น. ฯพณฯ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรีและผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้กล่าวคำปราศรัยกับพี่น้องร่วมชาติของท่าน ในนามของรัฐบาลโดยทางโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียงทุกสถานีในกรุงเทพฯ ฯ ท่านนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงให้ประชาชนคนไทยได้เห็นเราจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลโลกตามกฎหมายของสหประชาชาติ มิฉะนั้นก็จะเกิดผลร้ายแก่ประเทศชาติของเรา

จากจอโทรทัศน์จะแลเห็นใบหน้าอันเคร่งเครียดของท่านนายกรัฐมนตรีตลอดเวลา แผงไว้ซึ่งความเคียดแค้นและความเจ็บช้ำน้ำใจ บางขณะท่านพูดเสียงสั่นเครือเหมือนกับคนอื่นในจอท่านได้ชี้แจงเหตุผลให้ฟังถึงอนาคตของชาติ รัฐบาลจึงต้องตัดสินใจสละซากปราสาทพระวิหารให้เขมร

คนไทยทั้งประเทศที่ได้ดูโทรทัศน์หรือฟังวิทยุต่างมีหัวใจเหี่ยวแห้งโศกสลดระคนกับความแค้นสุดแสนแค้นในความอยุติธรรมที่เราได้รับครั้งนี้ คนไทยนับหมื่นต้องหลั่งน้ำตาโดยไม่รู้สึกตัว

หนังสือพิมพ์รายวันในพนมเปญ ฉบับวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๐๕ ได้ลงข่าวพาดหัวอย่างสะดุดตาว่า ไทยยอมมอบเขาพระวิหารให้เขมรแล้ว รายละเอียดในหน้าหนังสือพิมพ์ก็คือคำปราศรัยของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ซึ่งพวกเขมรได้เปิดวิทยุคลื่นสั้นรับฟังกันโดยมาก หนังสือพิมพ์ “เสียงขะแม” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของสีหนุได้เขียนบทความเยาะเย้ยรัฐบาลไทยและคนไทยอย่างมากมาย เขมรกำลังหัวเราะในชัยชนะแต่ผู้ที่หัวเราะที่หลังยอมหัวเราะได้นานกว่า ท่านนายกรัฐมนตรีของเรากล่าวว่ วันหนึ่งเขาพระวิหารจะต้องกลับคืนมาเป็นของเราตามเดิม

โดยคำสั่งของกองบัญชาการทหารสูงสุดที่นายพลดิเรกได้รับทราบทางวิทยุแจ้งว่า ให้หน่วยปฏิบัติงานพิเศษเดินทางกลับประเทศไทยได้และให้กลับทางพระตะบอง สุรพงษ์รับอาสาจะพาไปส่งจนถึงคลองลึกด้านอรัญประเทศโดยทางรถยนต์ เขาจะขอยืมรถตรวจการของเพื่อนของเขาคนหนึ่ง ดร.ดิเรกสั่งให้ทุกคนให้เตรียมตัวเดินทางในตอนเช้าวันเสาร์ที่ ๗ กรกฎาคมนี้ ซึ่งพาสปอร์ตปลอมที่นายพลขยายหามาให้จะช่วยให้คณะพรรคสี่สหายเดินทางไปถึงประเทศไทยโดยปลอดภัย

๖ กรกฎาคม ๒๕๐๕

คณะพรรคสี่สหายได้ใช้เวลาว่างที่มีอยู่ในตอนกลางวันออกท่องเที่ยวชมสภาพบ้านเมืองของนครพนมเปญเป็นครั้งสุดท้าย ตามถนนหนทางมีทหารคอมมิวนิสต์เดินปะปนอยู่กับชาวเมืองโดยทั่วไป ทหารเหล่านี้มีอาวุธประจำตัวส่วนมากก็ขพะหยาบคายไม่มีวินัย กินอาหารแล้วไม่ให้เงินทำเป็นพูดไม่รู้เรื่อง เดินออกมาจากร้านเฉย ๆ อยากรจะได้อาหารของอะไรตามร้านค้าก็หยิบฉวยเอาไปดื้อ ๆ ทหารคอมมิวนิสต์เข้าสู่ประเทศใดความเดือดร้อนก็เกิดขึ้นทั่วทุกหย่อมหญ้าและแน่นอนเหลือเกินประตูบ้านของไทยจะไม่ยอมเปิดรับคอมมิวนิสต์อย่างเด็ดขาด เพราะหลักสำคัญของไทยเรามีอยู่สามประการคือ ชาติ, ศาสนา, พระมหากษัตริย์, ซึ่งใครจะมาทำลายไม่ได้

เย็นวันนั้นเอง เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ก็ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่บ้านของนายพลตาเดียวอธิบดีกรมตำรวจ เพื่ออำลาเขากลับเมืองไทยในวันรุ่งขึ้น ต่อจากนั้นก็จะไปลานายพลเจียงและหัวหน้าขบวนการใต้ดินเขมรอิสระ

รถแท็กซี่สีดำคันนั้นแล่นมาหยุดหน้าประตูรั้วบ้านของนายพลขจายในเวลาแดดอ่อนจางแสง ตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งส่ายพายปืนกลมือวิ่งเหยาะ ๆ มาเปิดประตูรั้วเหล็กไปร้องออกทั้งสองบาน เมื่อเขาแลเห็นเสียงหวนของเรานั่งอยู่ตอนหน้าข้างคนขับพลตำรวจหนุ่มก็ตกใจรีบชิดเท้าตรงยกมือวันทยหัตถ์ทันที

คนขับรถขับรถเปื่อยเข้าไปในบ้านอย่างแช่มช้า พลตำรวจยามมองตามด้วยความแปลกใจเหลือที่จะกล่าว

“เอ๊ะ ท่านออกไปจากบ้านเมื่อไหร่ไม่ยกเห็นวะ เอ-เมื่อก็ก็ได้ยินเสียงท่านร้องเพลงเขมรไล่ควายอยู่บนตึก”

รถแท็กซี่คันนั้นแล่นมาหยุดเทียบหน้าบันไดตึกพอดี สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๕ ต่างพากันลงจากรถแล้วเดินขึ้นไปบนตึก สาวใช้รูปสวยคนหนึ่งออกมารับหน้า พอแลเห็นกิมหงวนหล่อนก็ทำหน้าตื่น ๆ เพราะหล่อนเพิ่งลงมาจากรับใช้นายพลขจายในห้องส่วนตัวชั้นบนเดี๋ยวนี้เอง หล่อนไม่อาจจะเข้าใจได้ที่เสียงหวนมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับนายพลขจายราวกับพิมพ์เดียว

อาเสี้ยยก็คิวให้สาวใช้แล้วพูดกับหล่อนด้วยเสียงหนัก ๆ

“เจาะเหนียง”

สาวใช้ก็ลืมหูลิง

“เจาะใครคะ” หล่อนถามเป็นภาษาไทยแต่เสียงแปร่งเล็กน้อย

คราวนี้ก็กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“เธอพูดภาษาไทยได้ด้วยหรือน้องสาว”

หล่อนยิ้มน่ารัก

“ได้ล่ะ สามีของอะฮันที่ตายไปเขาเป็นคนไทยนี่อะ อะฮันเคยไปอยู่เมืองจันทที่ตั่งห้าปีเนอะ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“สามีนะผิวไช้ใหม่”

“อู๊ยตาย ก็ไชนะชีอะ”

“แล้วทำไมไม่เรียกผิวล่ะ คำว่าผิวไม่ใช่คำหยาบคายอะไรเป็นภาษาไทยแท้ ๆ ของเรา ส่วนคำว่าสามีเป็นภาษาบาลีแปลว่าผิว, เจ้า, นายหรือเจ้าของก็ได้ ถ้า-เธอยังสาวและยังสวยอยู่นี้นะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเคยมีผิวมาแล้ว”

คราวนี้หล่อนมองดูนายจอมทะเล้นของเราอย่างเคือง ๆ

“แต่ว่ามันเป็นเรื่องของอะฮันนี่คะ ดูเหมือนว่าคุณไม่ได้เดือดร้อนอะไรเลย”

นิกรสะดุ้งเล็กน้อย

“นั่นนะซี ฉันเป็นคนเสือกยังงี้แหละ ไปอยู่เมืองไทยกับฉันใหม่ล่ะเธอ”

ดร. ดิเรกจู้ปากห้ามนิกรให้สงบปากเสียงแล้วเขาก็กล่าวกับสาวใช้อย่างยิ้มแย้ม

“พวกเราพูดเขมรไม่เป็น ดีใจมากที่เธอพูดไทยได้ ท่านอธิบดีอยู่ไม่ใช่หรือเธอ”

“อยู่ค่ะ ท่านนั่งพักผ่อนคุยกับคุณหญิงของท่านอยู่ในห้องชั้นบนคะ”

“อ้อ ขอใจมาก เธอช่วยขึ้นไปเรียนท่านและคุณหญิงหน่อยชี้ว่าพวกเรามาเยี่ยมคำนับท่านและจะลาท่านกลับเมืองไทย”

สาวใช้ยิ้มให้ พล.ต. ดิเรก

“เชิญในห้องสี่คะ” พูดจบหล่อนก็เดินนำหน้าพาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๕ เข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหรา เมื่อทุกคนนั่งเรียบร้อยแล้วสาวใช้ก็ออกจากห้องทางประตูติดต่อกับห้องโถงรีบไปรายงานให้นายพลขจายทราบ

หลังจากนั้นสักครู่ ชายหนุ่มเขมรในวัยฉกรรจ์คนหนึ่งนำเครื่องดื่มและบุหรี่มาเสิร์ฟให้ด้วยท่าทางที่สุภาพอ่อนน้อม แต่ก็ตื่นเต้นแปลกใจไม่น้อยเมื่อแลเห็นกิมหงวนของเราที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับนายพลตาเดียวเจ้านายของเขาซึ่งสาวใช้ที่ต้อนรับคณะพรรคสี่สหายได้เล่าให้เขาฟังแล้ว

พล, นิกร, ดร. ดิเรกและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ นั่งเก้าอี้ล้อมคนละตัว ส่วนอาสาที่นั่งบนโซฟาตัวใหญ่ริมหน้าต่างห้อง สี่ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ แต่งกายแบบสุภาพชนสวมกางเกงขายาวและสูทแบบต่าง ๆ ที่สุรพงษ์จัดหาให้จากห้างของเขาโดยเฉพาะเสื้อยี่ห้อสวมกางเกงขายาวสีกรมท่า เข้ทษาไวตาทหารมากรุกสี่ฟ้าอ่อน

ใน ๕ นาทีนั้นเองนายพลตาเดียวก็เดินเข้ามาในห้องรับแขกอย่างร้อนรน เขาหยุดชะงักมองดูคณะพรรคสี่สหายด้วยความพอใจยิ่ง ต่างฝ่ายต่างยกมือไหว้กัน

“สวัสดิ สวัสดิ์ทุก ๆ คน” อธิบดีกรมตำรวจเขมรกล่าวทักอย่างยิ้มแย้ม “ขอต้อนรับพวกคุณด้วยไมตรีจิตอันจริงใจของผมครับ”

ดร. ดิเรกกล่าวทักในนามของเพื่อน ๆ และเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔

“สวัสดิ์ครับคุณชาย คุณกับอ้ายหงวนเพื่อนผมมันน่าจะเป็นฝาแฝดกันจริง ๆ คุณลงมาต้อนรับพวกเราคุณแต่งตัวเหมือนกับอ้ายหงวนเสียด้วยราวกับนัดกันไว้”

นายพลตาเดียวหัวเราะเบา ๆ เดินตรงเข้ามาทักตัวลงนั่งบนโซฟาข้างกิมหงวนแล้วยื่นมือให้อาสาสี่จับ

“มันช่างบังเอิญอะไรอย่างนี้ ผมดันนั่งกางเกงสีกรมท่าและเข้ทษาไวตาทหารมากรุกสี่ฟ้าเช่นเดียวกับคุณ เสื้อกางเกงก็ใช้ผ้าอย่างเดียวกัน เพราะผมซื้อมาจากห้างของคุณสุรพงษ์ ประเดี๋ยวมียผมลงมาก็คงจะยุ่งอีก คุณเอาแผ่นหนังปิดนัยน์ตามาด้วยหรือเปล่าล่ะ”

เสี่ยหงวนยิ้มอย่างกระดากกระเดื่อง

“แะะ แะะ เอามาครับ” พูดยกก็ล้วงกระเป๋าเพื่อหยิบแผ่นหนังสีดำออกมาคล้องศีรษะปิดนัยน์ตาข้างขวาของเขา คราวนี้ทั้งสองคนก็เหมือนกับคนคนเดียวกันทุกกระเบียดนิ้ว

นายพลขยาดจ้องตาเขม็งมองดูหน้า พ.อ. กิมหงวนแล้วกล่าวว่า

“คุณเตรียมแผ่นหนังปิดตามาพร้อมเหมือนกับว่าคุณอยากจะให้เมียผมทักทว่าคุณเป็นผมอีกใช้กรรมเนียมแอสกิโมสำหรับคุณมาพอแล้วนะ ต่อไปนี้ผมต้องถือกรรมเนียมเขมรคือแบ่งเมียให้คุณหรือใครไม่ได้”

อาสาสี่ยิ้ม

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณชายอย่าเกรงใจผมเลย ผมไม่ถือหรอกครับ”

“เอ๊ะ คุณพูดยั้งใจจะถูกหรือครับ”

เสี่ยหงวนหัวเราะตั้งขึ้นลั่นห้องรับแขกเมื่อนายพลขยาดหันมาสบตากับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ ท่านเจ้าคุณก็กล่าวกับเขาว่า

“ผมกับพวกเราจะกลับเมืองไทยพรุ่งนี้ก็เลยถือโอกาสมาลาคุณ ในฐานะที่คุณมีบุญคุณต่อเราให้ความช่วยเหลือพวกเราอย่างมากมาย”

“อ้าว จะกลับกันหรือครับ”

ดร. ดิเรกเสริมขึ้นเบา ๆ

“เราได้รับคำสั่งให้เดินทางกลับได้”

อธิบดีกรมตำรวจมองดูสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ ด้วยสายตาที่แสดงความพอใจ

“วันหนึ่งเราคงจะได้พบกันอีก ถ้าหากว่าเขมรอิสระโค่นสีหนุลงได้ ผมอาจจะถูกส่งตัวไปเป็นเอกอัครราชทูตเขมรประจำประเทศไทยก็ได้ล่ะครับ นายพลเจียงเคยปรารภกับผมอย่างนี้”

อาเสี่ยวว่า “ถ้าคุณไปเป็นทูตพวกเราจะต้องรับคุณอย่างมโหฬารทีเดียว ผมจะพาคุณเลี้ยงดูปู่เสื้อเสร็จ กรุงเทพฯ สนุกสนานครบเหล้ายาปลาปิ้งย่างมีพร้อม คนมีเงินอย่างพวกผมกรุงเทพฯ ก็เปรียบเหมือนสวรรค์ของเราแหละครับ”

“ขอบคุณครับ ผมคงได้ไปกรุงเทพฯ ในไม่ช้านี้”

ทันใดนั้นเองคุณหญิงดาราวดีก็ปรากฏตัวขึ้น หล่อนแต่งการเรียบร้อย อย่างเป็นสุขอยู่กับบ้านนุ่งซิ่นไหมสีฟ้าและสวมเสื้อคอกว้างสีไข่ไก่ ตกแต่งใบหน้าและเรือนผมอย่างสวยงามทาลิปสติกสีแดงสด ถึงแม้มีอายุเข้าวัยกลางคนแล้ววัยเยาว์ก็ยังหวานฉ่ำ และรูปร่างก็อวบอืดตั้งแต่งประกอบทั้งผิวเนื้อขาวผ่อง ถูกละคุณหญิงดาราวดีเป็นสภาพสตรีบรรดาศักดิ์ที่มีเสน่ห์ตลอดกาล นายตำรวจหนุ่มลูกน้องของนายพลตาเดี่ยวยังแอบจู้ปากเมื่อเขาได้พิศดูคุณหญิงอย่างใกล้ชิด

เป็นครั้งแรกที่คณะพรรคสี่สหายนอกจากกิมหงวนได้เห็นคุณหญิงของนายพลชงชาย ทุกคนต่างจ้องมองดูคุณหญิงจนกระทั่งอธิบดีแนะนำคุณหญิงของเขาให้รู้จักกับคณะพรรคสี่สหายซึ่งตามปรกตินายพลตาเดี่ยวยุดติดอ่าง แต่ความกระดากอายคณะพรรคสี่สหายทำให้เขาพูดได้คล่องแคล่ว

“คุณหญิง นิ่งนี่เธอ ฉันขอแนะนำให้เธอรู้จักหน่วยปฏิบัติงานพิเศษของกองทัพไทยคือท่านเหล่านี้ ท่านผู้นั้นคือพระยาปัจฉิมภินาศทางขวาพลตรีศาสตราจารย์เรก นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะ ถัดไปพันเอกพลทางซ้ายนั้นพันเอกนิกร บนโศพาคือพันเอกกิมหงวน ซึ่งบังเอิญมีรูปร่างหน้าตาเหมือนฉัน ทั้ง ๆ ที่คนละพ่อคนละแม่”

คุณหญิงดาราวดียกมือเท้าเอวมองดูสามีของหล่อนอย่างเดียดดาล แล้วหล่อนก็หันขวับมาทางกิมหงวน

“ดิฉันไม่เข้าใจเลยที่คุณนิ่งนี่เฉยปล่อยให้นายทหารที่มีรูปร่างเหมือนคุณหลอกหลวงดิฉันว่าเป็นตัวคุณ คุณมีแผนการที่จะเลิกกับดิฉันใช่ไหมคะ ถึงอยากจะให้เขาสวมรอยเป็นคุณมาขึ้นชมดิฉัน”

เสี่ยวหงวนทำตาปริบ ๆ ไม่อาจจะเข้าใจได้ที่หล่อนทักท้วงว่าเป็นตัวของหล่อน ดาราวดีเล่นงานกิมหงวนต่อไป

“เราอยู่ร่วมชีวิตกันมานานมาแล้ว ดิฉันย่อมรู้จักคุณดี คุณติดอ่าง คุณพูดไม่ได้คล่องอย่างนั้น คุณชอบใช้ภาษาใบ้มากกว่า พูดจนกระทั่งดิฉันและลูกเข้าใจกิริยาของคุณดีเพียงแต่คุณขี้มือนั่น” แล้วหล่อนก็หันไปยกมือชี้หน้านายพลตาเดี่ยว “ดิฉันเพิ่งพาล้ำเสียที่คุณมาครั้งหนึ่งแล้ว ถ้าคุณเป็นสุภาพบุรุษ โปรดอย่าพยายามหลอกหลวงดิฉันให้เข้าใจผิดอีกเลย เข้าใจไหมคะ”

นายพลชงชายชักโมโห เขายักไหล่แล้วแบมือทั้งสอง ตั้งใจจะพูดกับเมียว่า เขาช่วยอะไรไม่ได้แล้วเขาก็ผลอพุดว่า

“เงาะเหนียง”

คุณหญิงดาราวดีสะดุ้งเฮือกสุดตัว ใบหน้าแดงก่ำเพราะความโกรธ

“คุณเป็นเขมรแต่พูดเขมรไม่เป็น พูดได้แต่คำว่าเงาะเหนียงคำเดียวเท่านั้น ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดแปลออกหรือเข้าใจคำของคุณ” แล้วหล่อนก็เดินปราดเข้ามาหากิมหงวนก้มลงกระซอกอาเสี่ยวให้ลุกขึ้น “ขึ้นไปข้างบนเดี๋ยวนี้ ดิฉันไม่ยอมให้คุณคบกับพวกนายทหารไทยกลุ่มนี้อีกแล้วไปซีคะ คุณก็รู้นิสัยดิฉันดีแล้วว่า ถ้าดิฉันโกรธขึ้นมาดิฉันจะร้ายกาจเพียงใดตลอดวันนี้และคืนนี้ดิฉันจะไม่ยอมให้คุณออกจากบ้านไปไหนอีกเลยเราอยู่ด้วยกันในห้องก็แล้วกัน ถ้าอยากจะเลิกกับดิฉันขอให้บอกกันตามตรง อย่าให้คนอื่นมาทำลายดิฉัน ต่อไปนี้ดิฉันจะไม่ยอมให้มีการผิดตัวอีกแล้ว เพราะดิฉันจำกลิ่นคุณได้”

ก่อนที่อาเสี่ยวจะพูดว่าอะไรหรือทำอย่างไร คุณหญิงดาราวดีก็จุดกระซอกลากตัวเธอออกไปจากห้องรับแขก

สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉิมภินาศ ต่างมองดูหน้านายพลตาเดี่ยวด้วยความสงสารและเห็นใจ อธิบดีกรมตำรวจเคঁนหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เมียผมเขาเป็นอย่างนี้แหละครับ ใจแล้วยังคิดว่าตัวฉลาด ในที่สุดผมก็เสียเชิงคุณกิมหงวนอีก”

ดร. ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ทำอย่างไรได้ครับ คุณหญิงท่านเข้าใจและมั่นใจว่าอ้ายหงวนเป็นคุณ ถึงคุณจะไปชี้แจงอย่างไรก็ไม่เป็นผล นี่ถือว่าเป็นคราวเคราะห์กรรมของคุณก็แล้วกัน หรือม่ายก็คิดว่าคุณมีน้ำใจกว้างขวางแบบผู้ชายชาวแอสกีโม ไปเที่ยวกับพวกผมเถอะครับเราจะไปลาคุณเจี๋ยงและพวกหัวหน้าเขมรอิสระ แล้วก็ไปหาอาหารมารับประทานกันตามภัตตาคาร”

นายพลตาเดียวพยักหน้าช้า ๆ

“เอาไปก็ไปคืนนี้ผมจะไปนอนกับพวกคุณด้วย ให้คุณกิมหงวนแทนอนที่นี้แทนผม เอ-ผมซักสงสัยเสียแล้วให้คืนตาย”

พลหัวเราะหึ ๆ

“สงสัยว่ายังไงครับ”

อธิบดีกรมตำรวจเขมรเฝ้าปากแน่น

“สงสัยว่าเมียผมแก่งัดทักท้วงว่าคุณกิมหงวนเป็นผมนะซีครับ เขากับคุณกิมหงวนอาจจะรู้จักกันได้ เพราะเมื่อเร็ว ๆ นี้ผมก็ให้คุณกิมหงวนจับจองเมียผมถึงสามวัน”

นิกรพูดตัดบท

“อย่าคิดอะไรให้มากเลยครับคุณชาย นี่เสียว่าชาติก่อนคุณเคยเป็นชู้กับเมียอ้ายหงวนชาตินี้คุณจึงต้องใช้กรรมเก่า”

ทุกคนต่างลุกขึ้นและพากันออกไปจากห้องรับแขก ลงบันไดหน้าตึก ขึ้นรถแท็กซี่ไปโยคันนั้นซึ่งจอดรออยู่ เมื่อรถแล่นออกไปจากบ้าน นายพลตาเดียวเขาได้ชะโงกหน้าต่างรถมองขึ้นไปห้องนอนของเขา เขาเกือบจะร้องไห้โฮเพราะได้เห็นเสื้อหงวนยืนประคองกอดคุณหญิงดาราบดีและโบกมือให้ นายพลชวยชูกำปั้นขวาท้ออาลัยร้องตะโกนลั่นบ้าน

“เจาะเหนียง”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และ พล.ต.ท. ขายมาถึงกองบัญชาการขบวนการเขมรอิสระในเวลา ๑๘.๓๐ น. ซึ่งท่านนายพลเจี๋ยงมาถึงก่อนหน้าเพียงสองสามนาทีเท่านั้น

พล.ท. เจี๋ยง เสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพกัมพูชาเขมรทราบจากพลพรรคคนหนึ่งว่าสามสหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และนายพลตาเดียวมาหาเขาก็รีบขึ้นมาจากห้องใต้ดินและออกมาจับที่หน้าตึกทันที

“ผมกำลังต้องการพบพวกคุณอยู่ที่เดียวครับ” เสนาธิการทหารบกพูดล่อลวง “โทรศัพท์ไปที่บ้านสุรพงษ์บอกรว่าพวกคุณออกมาจากบ้านในราว ๕ โมงแต่ไม่ทราบจะไปไหน ผมโทรไปที่บ้านคุณชายก็ต่อไม่ติด ผมกำลังร้อนใจทีเดียวครับเชิญครับ เชิญทุกคนเข้าไปนั่งพักผ่อนในห้องโถงก่อน คุณกิมหงวนหายไปไหนล่ะครับ”

นายพลชวยพูดโพล่งขึ้นทันที

“จะหายไปไหน ก็เจาะเหนียงอยู่ที่บ้านผมนะซี พูดได้คำเดียวว่าเจาะเหนียง เมียผมดันทักท้วงว่าคุณกิมหงวนเป็นผม เป็นอันว่าผมช่วยอีกตามเคย”

พล.ท. เจี๋ยงหัวเราะเบา ๆ

“คุณหญิงดาราบดีคงจะจำคุณได้แน่นอนก็ต่อเมื่อคุณกิมหงวนกลับไปเมืองไทยแล้ว”

นายพลตาเดียวยิ้มแค้น ๆ

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ เรื่องเมียจำผัวไม่ได้ผมไม่อยากจะเชื่อเลย ต่อให้เป็นพี่น้องฝาแฝดก็ต้องรู้ว่าใครเป็นผัวของตน เพราะต่างฝ่ายต่างมีรหัสลับซึ่งกันและกัน”

เสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพกัมพูชาเขมรทุกคน ๆ เข้าไปในห้องโถงอันกว้างขวางและเชิญให้นั่งพักผ่อนตามสบาย เขาบอกว่าหัวหน้าพรรคเขมรอิสระอีกสามคนมีงานสำคัญต้องเดินทางไปต่างจังหวัดเพื่อเกลี้ยกล่อมทหารหัวเมืองให้ร่วมงานกู้ชาติด้วย

คนรับใช้นำวิสกี้โซดาและกับแกล้มพร้อมด้วยบุหรี่ปริศวันละเหยียดมาต้อนรับเหมือนเช่นเคย หลังจากได้สนทนาปราศรัยกันสักครู่และดื่มเหล้ากันคนละแก้วแล้ว พล.ท. เจริญก็กล่าวว่า

“เมื่อตอนบ่ายสองโมงวันนี้เจ้าฟ้ารับสั่งให้ผมเข้าเฝ้าโดยด่วน”

“เฝ้าเรื่องอะไรครับ” เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ถามยิ้ม ๆ

นายพลเจริญหันมาทางท่านเจ้าคุณ

“รับสั่งถามเรื่องแผนยุทธการครับ พระองค์ตื่นเต้นดีพระทัยมากที่รัฐบาลไทยยอมมอบปราสาทพระวิหารให้ และดีใจที่อเมริกันถอนกำลังทหารในประเทศไทยกลับไป ๑,๐๐๐ คน รับสั่งว่าอีกสามเดือนพระองค์จะให้ทหารคอมมิวนิสต์เข้ามาในเขมรอีก ๕ กองพล”

นายพลตาเดียวพูดเสริมขึ้นทันที

“ถ้าเข้ามาอีก ๕ กองพลชาวเขมรจะเอาอะไรกินคงอดตายไปตามกัน จะพึ่งอาหารจากประเทศไทยเหมือนเมื่อก่อนก็ได้ไม่ได้แล้ว เราต้องรีบลงมือปฏิบัติก่อนที่ทหารคอมมิวนิสต์จะงัดหลังเข้ามา”

“แน่นอนครับคุณชยา” เสนาธิการทหารบกพูดเสียงหนัก ๆ “การปฏิบัติจะเริ่มทำยุทธวิธีนี้หากทหารหัวเมืองส่วนมากร่วมมือกับเรา สีหนุก็แตก ทหารคอมมิวนิสต์ที่มีอยู่ก็จะถอนกำลังกลับไปเอง ถ้าอยู่ที่พาดกับเราเท่านั้น อ้า-แต่ที่ผมกำลังมีปัญหาเฉพาะหน้าที่ผมยังแก้ไม่ตกเว้นแต่ว่าพวกคุณ ๆ จะช่วยผมโดยเฉพาะคุณนิกร”

นิกรยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“เรื่องอะไรครับคุณเจริญ”

“ผมได้รับคำสั่งอย่างบ้าที่สุดของสีหนุก่อนที่ผมจะถูกลากลับพระองค์รับสั่งให้ผมหาผู้หญิงสาวคนหนึ่งไปถวายในเวลา ๓ วันคืนวันนี้โดยมีเงื่อนไขอย่างน่าประหลาด”

“เงื่อนไขอย่างไรครับท่านจอมพล”

นายพลเจริญสะดุ้งเล็กน้อยแล้วหัวเราะ

“ผมเป็นพลโทเท่านั้นอย่าเพิ่งเรียกผมเป็นจอมพลเลยครับ วาสนาของผมเห็นจะไม่มีวันได้เป็นจอมพลแน่ อ้า-เจ้าฟ้านโรดมสีหนุพระองค์นี้พวกคุณก็คงจะทราบดีว่าพระองค์โปรดปรานตัวอ่อน ๆ อย่างยิ่ง”

พ.อ. พลพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“เรื่องพรรคนี้น้อยว่าแต่สีหนุเลยครับผู้ชายเราทุกคนก็ชอบตัวอ่อน ๆ ด้วยกันทั้งนั้น เว้นแต่คนที่ไม่ใคร่มีสติงหรือหมดสมรรถภาพแล้วก็พยายามปลอบตัวเองว่าเขาซื่อสัตย์ต่อเมียของเขาคนเดียวเท่านั้น ผู้หญิงสาวนะล้วนแต่น่ารักน่าชื่นชม”

อธิบดีกรมตำรวจเขมรถอนหายใจหนัก ๆ

“จริงครับ ตัวอ่อน ๆ ก็ชอบ แต่คุณกิมหงวนเพื่อนของคุณออกจะแหวกแนวสักหน่อย ดาราวดีเมียผมอายุปาเข้าไปตั้ง ๕๕ ปีแล้วก็ยังชอบ”

พลว่า “มะพร้าวยิ่งแก่ก็ยิ่งมันครับ กระดังถ้าไม่ฝนไฟก็ไม่หอม ความจริงอ้ายหงวนคงไม่อยากจะอยู่กับคุณหญิงของคุณจนเกินขอบเขต แต่มันกลัวเธอจะสงสัยว่ามันเป็นตัวปลอมก็เลยต้องแสดงให้เห็นสมบัติ ออย่าไปถือโทษโกรธเคืองกับมันเลยครับ”

นายพลเจริญโบกมือห้ามขอร้องให้ทุกคนสงบเสียงแล้วเขาก็กล่าวกับนายพลชยาว่า

“ขอให้ผมปรึกษาหารือกับคุณนิกรสักประเดี๋ยวเถอะครับคุณชยา ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกครับที่คุณจะวิพากษ์วิจารณ์เรื่องคุณกิมหงวนกับคุณหญิงดาราวดี ภาชิตของชาวแอสกีโมบทหนึ่งมีอยู่ว่า ให้ยืมเลื่อนเลื่อนก็ขำพูด ให้ยืมหมาลากเลื่อน หมามันก็เหนื่อย ให้ยืมมีดมีดก็ทื่อและบิ่น แต่ให้ยืมเมียเมียจะสดชื่น ฉะนั้นควรจะให้เมียเรามีความสุขกับเพื่อน

ฝูงของเราหรือแขกแปลกหน้าผู้มาหาเราบ้าง ผมไปประชุมลับที่ฝรั่งเศสเมื่อเดือนก่อน ได้ดูหนังเกี่ยวกับเรื่องของชาวแอสกีโมเรื่องหนึ่ง ซึ่งแอนโทนี่ ควีนแสดงนำ เข้าที่ตีเหมือนกัน”

ดร. ดิเรกกล่าวขึ้นอย่างยิ้มแย้ม

“ขณะนี้กำลังฉายที่กรุงเทพฯ ๗ ครับ เรากลับไปเราจะไปดู แต่ว่าพวกเราคงไม่สปอร์ตเหมือนผู้ชายชาวแอสกีโมหรอกนะครับ”

เสนาธิการทหารบกยิ้มให้นายพลดิเรกแล้วหันมาทาง พ.อ. นิกรซึ่งกำลังใช้ช้อนจิ้มไส้กรอกแบบไส้กรอกเยอรมันใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ โดยไม่ยอมแตะต้องแก้วเหล้าที่วางอยู่บนโต๊ะเพราะเขาชอบกินกับแกล้มมากกว่าเหล้านั่นเอง

“คุณต้องช่วยผมคุณนิกร”

“ครับ เรายังไงว่ามา” นิกรพูดเสียงคับปาก

“เมื่อที่ผมเล่าเรื่องเจ้าฟ้ายังไม่จบ เรื่องมันมีอยู่ว่าพระองค์รับสั่งให้ผมหาผู้หญิงสาวคนหนึ่งไปถวายในเวลาสามทุ่มคืนนี้ แต่มีเงื่อนไขว่าผู้หญิงที่ผมจะพาไปเฝ้าถวายงานต้องเป็นคนไทยหรืออย่างน้อยก็มีเชื้อชาติเป็นคนไทยคือพูดภาษาไทยและรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีไทยเป็นอย่างดี ในเมืองพนมเปญนี้มีพลเมืองที่มีเชื้อชาติไทยอยู่ไม่น้อยเหมือนกันแหละครับ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเขมรกับไทย เมื่อก่อนที่สีหนุถอนทูตนั้นก็ไม่ได้คิดอะไรกับว่าไทยกับเขมรเป็นพี่น้องกัน”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“ใช่ครับ เจ้าเจ็ยวงศ์นี่พยายามทำให้ไทยกับเขมรเป็นศัตรูกันทั้ง ๆ ที่เราเป็นเพื่อนบ้านกัน มีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นเขยเป็นสะใภ้กันเป็นเพื่อนกัน ระเบียบประเพณีวัฒนธรรมและศาสนาเหมือนกัน แล้วยังไงครับโปรดอธิบายให้ผมเข้าใจหน่อยเท่าที่คุณจะให้ผมช่วยคุณนั้นจะให้ช่วยยังไง ก่อนอื่นผมขอออกให้ทราบเสียก่อนว่าผมไม่ใช่เอเยนต์กระหรี”

พ.ท. เจริญหัวเราะก๊าก

“พูดกันตรงไปตรงมาโดยไม่อ้อมค้อมดีกว่าผมเองจนด้วยเกล้าไม่ทราบว่าจะไปหาผู้หญิงไทยที่ไหนไปถวายสีหนุ เพราะในยามนี้คนไทยทุกคนล้วนแต่เกลียดชังเจ้าสีหนุเหมือนไส้เดือนกึ่งก็้อ ผมรู้จักผู้หญิงเขมรที่มีเชื้อชาติไทยหลายคนแต่ถ้าหากว่าผมไปพูดกับหล่อน หล่อนก็คงจะลำดับญาติผู้ใหญ่ทางฝ่ายบิดามารดาของผมเป็นแน่”

“คุณจะให้ผมวิ่งค้นหาผู้หญิงให้คุณไปถวายเจ้าเจ็ย....เอ๊ยเจ้าฟ้าหรือครับ” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“มิได้ครับ คุณจะไปหาได้ที่ไหนกัน ผมหมายความว่าผมอยากจะได้คุณช่วยผมแบบชายผ้าเอาน้ำรอด สีหนุรับสั่งกับผมขณะที่กำลังเมาว่า หากผมหาให้ได้พระองค์ก็จะปลดผมออกจากราชการในฐานะที่หย่อนความสามารถหรือง่ายก็จะย้ายผมไปเป็นปลัดกระทรวงมหาดเสนาหรือระบำไป แล้วผมจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนคิดดูสิครับ กระทรวงมหาดเสนาที่มีหน้าที่บำรุงความสุขให้สีหนุโดยเฉพาะกิจการของกระทรวงนี้ก็คือฝึกกระบี่กระบองแล้วส่งไปแสดงให้ทอดพระเนตรในวัง แผนกภาพยนตร์ก็ถ่ายหนัง ๘ มม. ไปถวายอย่างน้อยวันละเรื่อง พวกหัวหน้ากองก็มีหน้าที่ท่องเที่ยวไปตามตรอกซอกมุม บ้านไหนมีลูกสาวสวยก็ถ่ายรูปไปถวายเจ้าฟ้า พระองค์ทรงสุขสำราญอย่างหนึ่งคือมุลบพรรคพิภจเข็ยครับ คือว่า.....คำเข้าเฝ้าสี่ขอเฝ้าแต่หอล่อกามา”

นิกรพยักหน้าซ้ำ ๆ

“แล้วก็..ขึ้นกตบทิศจรรยเสียงครั้นครั้นขึ้นเขาหลวง”

“ครับ ครับ ใช้แล้ว เราอย่าเพิ่งพูดกันนอกเรื่องเลยครับ พูดกันเฉพาะเรื่องสำคัญที่ผมกำลังยุ่งยากลำบากใจดีกว่า” แล้วเสนาธิการทหารบกก็ยกมือไหว้ พ.อ. นิกรของเราอย่างนอบน้อม “คุณนิกรช่วยผมสักครั้งเถิดครับ อย่าเพิ่งให้ผมถูกปลดออกจากตำแหน่งเสนาธิการทหารบกเลยแล้วก็ถ้าผมปฏิบัติสำเร็จโค่นสีหนุลงได้ ผมจะส่งเงินในท้องพระคลังไปให้คุณสักสองล้านเหรียญเพื่อตอบแทนบุญคุณของคุณในครั้งนี้”

นิกรขมวดคิ้วย่นแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“เรื่องเงินไม่สำคัญครับ แต่ถ้าได้ก็ดี ผมพร้อมแล้วที่จะให้ความช่วยเหลือคุณ คุณจะให้ผมทำอะไรก็ตามเลย”

นายพลเจียงมองดูนิกรอย่างเกรงใจ

“คือว่า...คือ...คือยังงี้ครับ ผมอยากจะขอร้องให้คุณปลอมแปลงตัวเป็นผู้หญิงไทยครับ เพื่อผมจะได้ไปถวายเจ้าฟ้า ในตอนสามทุ่มคืนวันนี้”

นิกรใจหายวามมองดูหน้า พล ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๕ และนายพลตาเดียวซึ่งกำลังจับเกล้าและสนทนากันเงิบ ๆ ด้วยอหิวาศัยไม่ตรีจิต แล้วนิกรก็หันขวับมาทางเสนาธิการทหารบก

“ว่ายังงั้นนะครับคุณเจียง พุดชัด ๆ หน่อยครับ”

“ฟังนะครับ” พล.ท. เจียงพุดยิ้ม ๆ “ผมขอร้องให้คุณช่วยปลอมแปลงตัวเป็นผู้หญิงไทย แล้วผมจะพาคุณไปเฝ้าถวายตัวในเวลา ๒๑.๐๐ น. คืนวันนี้”

พ.อ. นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“แฮะ แฮะ ผมได้ยินดีแจ้วไปเลย เห็นจะไม่ไหวครับท่านนายพล”

“โอ้-ผมกราบละครับ ถ้าคุณไม่ช่วยผม ผมก็ไม่รู้ว่าจะไปหาผู้หญิงไทยหรือผู้หญิงที่มีเชื้อชาติไทยที่ไหนไปถวายองค์สีหนุเป็นเจ้าที่มีอารมณ์ร้าย ไม่ได้ตั้งใจก็ทรงพิโรธ ผมจะถูกปลดออกจากราชการแน่ ๆ กรุณาช่วยผมเถอะครับ ผมจะไม่ลืมพระคุณของคุณเลย”

“แล้วกัน” นิกรเอ็ดตะโรลั่นจนกระทั่งสองสหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และนายพลชงายต่างมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว “ผมตัวผู้ไม่ใช่ตัวเมีย คุณจะพาผมไปถวายตัวได้ยังไง”

“ก็คุณปลอมแปลงตัวเป็นผู้หญิงซีครับ คุณเป็นคนเอวบางร่างน้อยหน้าตาก็กระจุมจิมคล้ายผู้หญิง ถ้าคุณสวมเสื้อกระโปรงใส่วิกปลอม สีหนุก็ต้องเข้าใจว่าคุณเป็นผู้หญิงแน่ ๆ”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ไม่ได้หรอกครับ” เขาปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย “ถ้าเกิดเพลิงพล้ำผมเสียที่พระองค์ ผมก็จะมีวาศิไปจนวันตายแล้ว ผมก็เป็นคนใจอ่อนเสียด้วย ถ้าพระองค์มากอดจับเกล้าโลมผม ผมก็ โอ.เค. ง่าย ๆ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง โดยเฉพาะเจ้าคุณปัจฉิม ๕ หัวเราะงอหาย ท่านมองดูหน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน แล้วพุดพลางหัวเราะพลาง

“ช่วยคุณเจียงแทนหน่อยเถอะวะอ้ายกร ผิดนักแกอาจจะได้เป็นเจ้าจอมราชสำนักของเจ้าฟ้าบรมมณีก็ได้”

นิกรสิ้นศรัทธา

“ไม่ไหวครับ ผมกลัวมีท้อง เป็นตายอย่างไรผมก็ไม่ยอมมีลูกกับเจ้านโรดมเป็นอันขาด ถ้าผมอยากจะมีผิวผมกลับไปมีผิวคนไทยที่เมืองไทยดีกว่า”

พล พัทธาภรณ์ยกฝ่ามือผลักหน้านิกรค่อนข้างแรงแล้วหัวเราะลั่น

“อ้ายเวรนี้พุดอะไรเป็นเล่นเสมอ แกต้องช่วยคุณเจียงเข้าใจใหม่ เพราะเป็นโอกาสอันดีงามของแกจะได้เข้าไปในวังและได้เห็นหน้าได้พุดคุยกับเจ้าสีหนุ” แล้วพลก็หันมาถามเสนาธิการทหารบก “พระองค์รับสั่งภาษาไทยได้ดีหรือครับ”

“อ้อ พุดคล่องเลยครับ แม้แต่ศัพท์สะแลงเช่นคำว่าเขยหรืออ้ายคู่ย ออกเหลน แมงดาหรือกะทรี พระองค์ก็พุดได้ และเข้าใจความหมายของคำได้ดี” นายพลเจียงพุดยิ้ม ๆ และเปลี่ยนสายตามาที่นิกร “กรุณาช่วยผมเถอะครับ ผมจะหาเสื้อกระโปรงรองเท้า และเครื่องปลอมแปลงตัวเป็นผู้หญิงให้คุณ”

พ.อ. นิกรนั่งคิดท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร สักครู่เขาก็ถอนหายใจเอือกใหญ่

“ผมกลัวว่าพระองค์จะปลุกปล้ำขึ้นใจผมนะซี”

“ไม่ครับ เจ้าฟ้าโปรดผู้หญิงก็จริง แต่พระองค์ไม่นิยมแบบเจ้าชู้ยักษ์ครับ พระองค์มักจะพูดหว่านล้อมด้วยไม้นวม เอาเงินทองเพชรนิลจินดาล่อจนผู้หญิงที่พาไปถวายตกลงปลงใจเป็นของพระองค์ เมื่อผมพาคุณเข้าไปเฝ้าถวายตัวคุณก็ต้องทำเป็นอิดเอื้อนหรือตริกตรองดูก่อน พระองค์ไม่พอพระทัยเห็นว่าคุณเล่นตัวก็จะรับสั่งให้ผมพาคุณมาส่งบ้าน ผมรู้พระทัยดีครับในเรื่องนี้”

นิกรยิ้มออกมาได้

“ถ้ายังงี้ค่อยยังชั่วหน่อย แต่ว่าถ้าพระองค์เกิดจับได้ว่าผมเป็นกระเทยหรือผู้หญิงปลอม ยิ่งไปกว่านี้เป็นนายทหารผู้ใหญ่ของกองทัพไทยที่เล็ดลอดเข้ามาทำงานในพนมเปญ ผมคงถูกตัดคอแน่ ๆ

“คงจับไม่ได้หรอกครับ เพราะระยะเวลาตอนที่พระองค์ทรงเสวยน้ำจิ้มและเมามาก”

นายพลตาเดียวมองดูนิกรอย่างขบขันแล้วพูดเสริมขึ้น

“ช่วยคุณเจี๋ยงหน่อยเถอะครับ ถ้าคุณไม่ช่วยคุณเจี๋ยงหาผู้หญิงไทยไปถวายไม่ได้ เจ้าฟ้าจะทรงกริ้วสั่งปลดคุณเจี๋ยงเป็นนายทหารกองหนุนทันที งานของขบวนการเขมรอิสระก็จะต้องล้มเหลว เมื่อคุณเจี๋ยงออกจากราชการอำนาจในทางทหารก็หมดไป หน้าตาของคุณเหมือนผู้หญิงจริง ๆ นะครับ ถ้าใส่ผมปลอมทาปากเขียนคิ้วผมว่าใคร ๆ ก็ต้องคิดว่าคุณเป็นหญิงสาวที่เลอโฉมคนหนึ่ง”

นิกรยิ้มเอียงอาย นึกอยากจะเป็นผู้หญิงขึ้นมาทันที เขาหันมาพูดกับเสนาธิการทหารบกในท่าทางกระซัดกระซ้อย และบีบเสียงพูดให้แหลมเล็กเหมือนเสียงผู้หญิง

“หนุ่ยยินดีช่วยคุณอาคะ”

นายพลเจี๋ยงอ้าปากหวอ

“ยัง ยังครับ อย่าเพิ่งเป็นผู้หญิง”

นิกรหัวเราะ

“ผมลองขอมุ่คุณเจี๋ยง ในฐานะที่คุณเป็นมิตรที่ดีของพวกเขา และให้ความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือเรา ผมยินดีช่วยคุณครับ เรื่องการปลอมแปลงตัวเป็นผู้หญิงผมชำนาญมาก ผมเคยเป็นหัวหน้ากระเทยในกรุงเทพฯ ๗ มาแล้ว คุณลูกน้องหา กินตามท่าเรือบ้าง ตามบาร์บ้าง พวกฝรั่งนักทัศนาจรอกใหม่ได้ชมมามากต่อมากแล้ว แต่ว่า....”

พล.ท. เจี๋ยงมีสีหน้าข่มขื่นผิปรกติ

“อะไรครับคุณนิกร”

“ผมเป็นคนไทยที่ถือสุภาภิตว่า คนเดียวหัวหายสองคนเพื่อนตาย การเสี่ยงภัยเข้าไปในวังซึ่งมีทหารคุ้มกันนับร้อย ถ้าเปลี่ยงปล้ำขึ้นก็หมายความว่า ผมจะต้องถูกยิงตายอย่างไม่มีปัญหา หรือถ้าถูกจับเป็นก็จะกล่าวหาว่าลอบเข้าไปปลงพระชนม์เจ้าฟ้า ฉะนั้นผมจำเป็นจะต้องมีเพื่อนร่วมคิดสักคนหนึ่ง ขอให้ย้ายหงวนปลอมตัวเป็นผู้หญิงไปกับผมเถอะครับ”

เสนาธิการทหารบกหน้าจ้อยลงอีก

“ก็เจ้าฟ้ารับสั่งให้ผมพาหญิงไทยไปถวายเพียงคนเดียวเท่านั้นนี่ครับ เขาไปสองคนก็จะเป็นการระเมิดพระรับสั่ง”

นิกรว่า “ไม่เป็นไรหรอกครับ เราจะสมมุติว่าเราเป็นสองสาวพี่น้อง ให้ย้ายหงวนเป็นพี่สาวผมที่ติดตามไปก็เพราะคุณพ่อคุณแม่ของเรากลับมา”

พล.ท. เจี๋ยงเริ่มอึดอัดใจ

“คุณไปกับผมตามลำพังไม่ได้หรือครับ”

นายจอมทะเล้นสั้นศีรษะ

“ผมไม่เคยทำงานสำคัญคนเดียวโดยไม่มีเพื่อนคู่คิดครับเพราะถ้าเกิดเปลี่ยงปล้ำ เราก็จะได้ช่วยกันคิดแก้ไขหาทางช่วยตัวเอง”

เสนาธิการทหารบกอดหายใจเฮือกใหญ่

“คุณกับพันเอกกิมหงวนหน้าตาไม่เหมือนกันเลย ถ้าไปทูลเจ้าฟ้าว่าเป็นพี่น้องกันพระองค์อาจจะสงสัยก็ได้”

“จะสงสัยยังไงครับ ในเมื่ออ้ายหงวนหน้าเหมือนพ่อและผมหน้าเหมือนแม่ พี่น้องหน้าไม่เหมือนกันมีถมเถไป”

นายพลตาเดียวเห็นฟ้องด้วยจึงกล่าวขึ้นว่า

“จริงครับคุณเจี๋ย พี่น้องท้องเดียวกันแต่หน้าตาไม่เหมือนกันมีอยู่ไม่น้อย ให้พันเอกกิมหงวนร่วมงานกับคุณนิกรด้วยเป็นดีแน่ ผิดนักจะได้ถูกยิงเป้าหรือถูกตัดคอตายเสียรู้แล้วรู้รอด ขึ้นมีชีวิตอยู่อย่างนี้เมียผมก็พยายามตุ๋นว่า คุณกิมหงวนเป็นผมซะเรื่อย” แล้วนายพลก็ยกกำปั้นขวาทุบโต๊ะเสียงดังโครม “ผมเป็นเขมร ผมไม่ใช่ชาวแอสกีโมของพรรคนี้มันแบ่งสรรปันส่วนกันไม่ได้ ของใครก็ของมัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง เสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพเขมรยิ้มให้อธิบดีกรมตำรวจ

“เป็นอันตกลง ผมจะขอร้องให้พันเอกกิมหงวนสหายของผมร่วมงานกับคุณนิกรด้วย ผมยังมีเวลาอีกตั้งสามชั่วโมงทันถมไป คุณช่วยโทรศัพท์ไปที่บ้านคุณพูดกับคุณกิมหงวนหน่อยซีครับ”

นายพลตาเดียวสั่นศีรษะแล้วกล่าวขึ้นอย่างเจ็บใจ

“คุณพูดเองซี ผมพูดไปเมียผมเขารับสาย ผมบอกว่าผมเป็นผมเขาก็จะรีบวางหู”

เสนาธิการหัวเราะก๊าก

“ถ้ายังงั้นผมจะพูดเอง แกลั้งโกหกคนรับสายว่าผมเป็นนายทหารเวรประจำพระองค์เจ้าฟ้า มีรับสั่งให้ผมพูดเรื่องราวการด่วนกับท่านอธิบดีกรมตำรวจ เท่านั้นของคุณก็จะไปตามคุณกิมหงวนมาพูดสายกับผม”

นิกรพูดชัดขึ้นทันที

“เดี๋ยวก่อนครับ คำว่านี้คุณจะเลี้ยงอาหารพวกเราด้วยหรือเปล่า”

พล.ท. เจี๋ยนิ่งคิดแล้วตอบอ้อมอ้อม

“เลี้ยงก็ได้”

พ.อ. นิกรยิ้มแป้น

“ถ้ายังงั้นคุณบอกให้อ้ายหงวนมาที่นี่ดีกว่า และอย่าเพิ่งเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง แล้วผมจะพูดกับมันเอง ผมรับรองว่าผมกับเพื่อนช่วยคุณแน่ ๆ แต่คุณจะต้องเตรียมเครื่องแต่งตัวของผู้หญิงไว้ให้เราคนละครุด”

“ครับ ครับ ขอบคุณมาก ผมจะไปพูดโทรศัพท์เดี๋ยวนี้” พูดจบเขาก็ลุกขึ้นพาตัวเดินเข้ามาในห้อง ๆ หนึ่งซึ่งเป็นห้องสมุดและเครื่องโทรศัพท์อยู่ในห้องนั้น

การตีหม้ออย่างมิตรสหายได้ดำเนินต่อไปภายในห้องโถง จนกระทั่ง ๑๘.๐๐ น. เศษ พ.อ. กิมหงวน ไทยแท้ก็มาถึงกองบัญชาการเดินผ่านประตูรั้วเข้ามาด้วยใบหน้าสดชื่นรื่นเริงผดปรกติ

เขาถือวิสาสะเดินขึ้นมาบนตึกตรงเข้ามาในห้องโถง กิมหงวนแต่งกายแบบสุภาพชนกางเกงขายาวสีน้ำตาลอ่อน เข็มขัดยาวสีฟ้า ซึ่งเสื้อผ้าค่อนข้างใหม่ซักรีดสะอาดเรียบร้อยชุดนี้เป็นเสื้อผ้าของนายพลชชาย อธิบดีกรมตำรวจแห่งประเทศไทยเขมนั่นเอง

“สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ทุก ๆ คน” เสียงหงวนกล่าวทักอย่างคึกคะนองผดปรกติ

“หมั่นไส้” นายพลตาเดียวพึมพำเบา ๆ “สวมรอยเป็นตัวแวนอนอยู่ที่บ้านอย่างสบาย อาบน้ำประแบ่งเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวชุดใหม่เรียบร้อย ให้ดินตายจะเกรงใจเราสักนิดก็ไม่มี”

พล.ท. เจี๋ยงลุกขึ้นยื่นให้เกียรติเสียงหงวน และยื่นมือให้จับ

“เป็นยังไงครับ คุณคงจะมีความสุขมาก”

อาเสี้ยมยิ้ม

“อย่าให้ผมพูดเลยครับ ท่านอธิบดีกำลังมองดูผมราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ความจริงไม่ใช่ความผิดของผมสักนิด คุณหญิงท่านที่กักว่าผมเป็นคุณชาย ผมก็ต้องแสดงบทบาทไปตามเรื่อง ม่ายผมก็เจอข้อหาในฐานะบุกรุกและล่อลวงดีไม่ดีก็ต้องติดคุกที่พนมเปญ” พุดจบอาสาเสียก็หันมายิ้มให้นายพลตาเดียว “อย่าโกรธผมเลยนะครับ นึกว่าคุณเป็นชาวแอสกีโมก็แล้วกัน”

อธิบดีกรมตำรวจขบกรามกรอด

“แต่ผมเป็นเขมร ไม่ใช่แอสกีโม”

“เถอะน่า” อาเสียพูดตัดบท “เขมรกับแอสกีโมไม่ใช่ถิ่นไกลพี่น้องกัน”

“ดีแล้ว รอให้เราโค่นสีหนูได้เสียก่อน เราจะริบประสานความเป็นมิตรระหว่างไทยกับเขมรให้รักใคร่กลมเกลียวกัน เหมือนเมื่อก่อน แล้วผมจะแอบไปกรุงเทพฯ ๗ ไปหาเมียคุณและสวมรอยเป็นตัวคุณ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ไม่มีทางครับคุณชาย คุณมีนัยน์ตาอยู่ข้างเดียวเมียผมเห็นเข้าก็ต้องรู้ว่าคุณไม่ใช่ผม” พุดจบกิมหงวนก็ทงุดตัวนั่งบนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง

นายพลชายนิ่งคิดแล้วกล่าวว่า

“ผมจะจ้างจักษุแพทย์ชั้นดีให้เขาใส่เลนส์ตาปลอมให้แล้วสวมแว่นตาขอพระสีชาเหมือนอย่างคุณ เท่านี้ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเรียบร้อย ฮะ ฮะ ผมเอาแน่ ผมต้องแก้แค้นคุณในเรื่องนี้”

พ.อ. กิมหงวนแหกปากหัวเราะลั่น

“กลิ่นคุณกับกลิ่นผมมันไม่เหมือนกันหรอกครับคุณชายกลิ่นคุณมันเหม็นเปรี้ยว แต่กลิ่นผมมันทะลุ่ม ๆ ยังใจบอกรักไม่ถูก เมียผมเขาจำได้เสมอ ผมยืนอยู่ในความมืดเขายังรู้เพราะเขาได้กลิ่นผมนั่นเอง” พุดจบกิมหงวนก็ยิ้มให้เพื่อนเกลอทั้งสามและเจ้าคุณปัจฉิม ๗ “ได้จังหวะพอดี มาถึงก็มีเหล้ากิน”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ผสมวิสกี้โซดาซ่อนซ่าหน้าส่งให้กิมหงวน

“เฮ้อ ยัดเสีย”

อาสาเสียสะดุ้งเล็กน้อย

“แหม วันนี้คุณอาของผมพูดเพราะจังครับ” พุดจบเขาก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว แล้วยกหลังมือขวาเช็ดปาก ยิ้มให้นายพลชาย “คุณหญิงให้ผมดื่มมาสองแก้วแล้วครับ ผมยอมรับว่าท่านปรนนิบัติเก่งมาก”

นายพลตาเดียวทำปากจู๋

“พอแล้ว โปรดอย่าพูดถึงเรื่องที่ผมไม่อยากจะได้อินได้ฟังเลยครับ ถึงผมไม่เห็นผมก็พอจะรู้ว่าในระยะเวลาค้างขังโมงกว่าที่ผ่านมานี้มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ผมถือว่าพุดไปสองไฟเบ๊นึ่งเสียค่าหนึ่งตำลึงทอง วันหนึ่งผมต้องแก้แค้นคุณให้ได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกลั่นห้องโถง นายพลเจี๋ยสบตากับกิมหงวนเขาก็กล่าวกับอาสาเสียของเราอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“คุณพันเอกที่รัก เท่าที่ผมโทรศัพท์เชิญคุณมาพบที่นี้ก็เพราะผมมีเรื่องสำคัญ ที่จะให้คุณกับคุณนิกรช่วยเหลือผม สำหรับพันเอกนิกรท่านตกลงใจช่วยผมแล้ว”

กิมหงวนพุดขึ้นทันที

“จะให้ผมช่วยอะไรก็ตามเสนาธิการ ผมสัญญาว่าคุณหญิงดาราวดีว่าผมจะกลับไปกินข้าวไม่เกินทุ้มครึ่ง”

นายพลตาเดียวตวาดเว็ด

“พอแล้ว ไม่ต้องกลับไปอีก บู้โธ่สงสารผมบ้างซีคุณ ถ้าคุณสวมรอยเป็นตัวผมย้อนกลับไปบ้านผมอีก เราเป็นต้องขัดใจกันแน่ ๆ”

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ

“คุณหวงเหมือนกันหรือ”

“อ้าว ก็เมียผมนี่นา”

พล.ท. เจริญพูดเสริมขึ้น

“ฟังผมเถอะครับคุณกิมหงวน เรื่องมันมีอยู่ว่าเจ้าฟ้าสีหนูรับสั่งให้ผมหาผู้หญิงไทยหรือผู้หญิงที่มีเชื้อชาติไทยไปถวายพระองค์หนึ่งในคืนนี้เวลาสามทุ่ม ถ้าผมหาไปถวายไม่ได้พระองค์จะปลดผมออกจากราชการ ผมจนปัญญาจริง ๆ ก็เลยขอร้องให้คุณนิกรช่วยเหลือผมปลอมแปลงตัวเป็นผู้หญิงให้ผมพาไปถวาย แต่คุณนิกรอยากให้คุณเป็นเพื่อนคู่คิดคือปลอมเป็นผู้หญิงเข้าไปในวังด้วยกันแล้วสมมุติว่าเป็นพี่น้องกัน คุณพอจะช่วยผมได้ไม่ใช่หรือครับ”

กิมหงวนรับคำโดยไม่ต้องคิด

“ได้ครับ”

นายพลเจริญรู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง

“เอ๊ะ ทำไมคุณถึงรับคำอย่างง่ายดายเช่นนี้ล่ะครับ”

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ผมรู้ว่า ถึงอย่างไรคุณก็ต้องอ่อนน้อมผมให้ช่วยคุณจนได้จึงไม่จำเป็นต้องคิดและตรองให้เสียเวลา เรื่องเท่านี้ไม่ยากลำบากอะไร ผมพอจะช่วยคุณได้ปลอมตัวเป็นผู้หญิงผมทำได้สนิท ผมจะเป็นสาวแก่หรือสาวที่นทีกผู้เต็มไปด้วยอารมณ์เปลี่ยว ผิดนักผมก็ยอมเป็นเมียเจ้าฟ้าสีหนู”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน เจ้าคุณบ๊องนี่ก็ ๖ แผลอต้วหัวเราะก๊ากแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“แกเป็นผู้ชายนะโว้ยอ้ายหงวน แกจะมีผัวได้ยังไง”

อาเสี่ยยิ้มเยิงอาย

“ก็เป็นอะไรไปล่ะครับ เมื่อผู้หญิงมีผัวได้ผู้ชายเราก็ควรมีผัวได้เช่นกัน”

“มายก็อด...” นายพลดิเรกคราง “อิมพอสซิเบิลผู้ชายมีได้แต่เมีย ผู้ชายมีผัวไม่ได้เด็ดขาด”

กิมหงวนเงยหน้าขึ้นมองดูนายแพทย์หนุ่ม

“แต่มันเป็นสิทธิ์ของมัน ถ้าหากว่ากันจะมีผัว ได้ผัวเจ้าฟ้าเขมรไถ่ปล่อยอยู่หรือ หนังสือพิมพ์ทั่วโลกจะลงข่าวกันเกรียวกราวว่า เจ้าฟ้านโรตมสีหนูได้พันเอกกิมหงวนเป็นชายา”

นายพลเจริญทำหน้าที่ผู้ชอบกล

“คุณอย่าพูดเล่นเลยครับ เรากำลังพูดกันอย่างเป็นงานเป็นการ”

อาเสี่ยชักจิว

“แล้วกัน.....ก็ผมกำลังพูดกับคุณอย่างเป็นงานเป็นการนี่นะ เมื่อเราสองคนปลอมตัวเป็นผู้หญิงเข้าไปถวายตัวเราก็จะต้องแสดงบทบาทของเราให้สมกับที่เราเป็นผู้หญิงจริง ๆ ฉะนั้นถ้าสีหนูทรงกอบจวบเกล้าโลมเราก็อาจจะทำให้ผมกับอ้ายกรเคลิบเคลิ้มลิ้มตัวได้เหมือนกัน บางทีผมกับอ้ายกรอาจจะตบกันอุตุตุตเพื่อชิงรักหักสวาทกันก็ได้”

เสนาธิการทหารบกทำตาปริบ ๆ

“เอา ตามใจคุณเถอะครับ ถ้าคุณได้เสี่ยเป็นชายาฟ้าสีหนูก็ดีเหมือนกัน พระองค์เคยได้ผู้ชายรูปหล่อเป็นชายามาหลายคนแล้ว”

นิกรสะดุ้งเฮือกสุดตัวหันมาพูดกับกิมหงวนเสียงอ่อยน่าสงสาร

“ถ้าจะไม่ดีเสี่ยแล้วละโว้ย”

อาเสี่ยโบกมือแล้วพูดตัดบท

“เดอะน่า เรามีเมียมาเยอะแล้ว ลองมีตัวดูบ้าง”

นายพลตาเดียวหัวเราะก๊าก เขามองดูหน้าสองสหายอย่างขบขัน และรู้สึกครึกครื้นรื่นเริงมากเท่าที่คณะพรรคสี่สหายของเรามีอารมณ์ขันตลอดเวลา เขากล่าวกับเสียงหวานว่า

“ผมขอรับรองด้วยเกียรติของผม” เขาพูดพลางหัวเราะพลาง “ถ้าหากว่าคุณได้เป็นชายาของเจ้าฟ้าจริง ๆ คุณคลอดพระโอรสหรือพระธิดาเมื่อไร ผมจะเข้าไปเฝ้าในวังและเอาของขวัญอันมีค่าไปให้”

กิมหงวนรีบยกมือตะครุบท้องของเขาแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“แล้วผมจะออกลูกทางไหนล่ะครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ก็ออกทางสะดือนี่ซีไฉ่ไฉ้ย หรือม่ายก็สำรอกออกทางปากเหมือนอย่างนางสุวรรณมัจฉาคลอดมัจฉานุลูกชายหนุ่มมาน”

นายพลเจี๋ยมีสีหน้าสดชื่นขึ้นตามเดิม เขาโล่งใจและสบายใจแล้วเท่าที่นิกรกับกิมหงวนรีบปากช่วยเหลือเขาในเรื่องนี้ เขากล่าวกับสองสหายว่า

“ผมขอบพระคุณมากครับ ผมจะไม่ลืมความกรุณาของคุณทั้งสองเลย ประเดี๋ยวรับประทานอาหารแล้วผมจะพาพวกคุณไปเที่ยวบ้านผม ลูกเมียของผมจะได้มีโอกาสรู้จักกับพวกคุณบ้าง คุณทั้งสองไปปลอมแปลงตัวที่บ้านของผมก็แล้วกันนะครับ”

อาเสี้ยมแบ่น

“ตกลงครับ” แล้วกิมหงวนก็มองดูหน้า พ.อ. พล อย่างพิจารณา “กันรู้สี่กรูปร่างหน้าตาของแกมีส่วนคล้ายกับท่านเสนาธิการเหมือนกัน”

พล.ท. เจี๋ยนัยน์ตาเหลือก

“ไม่-ไม่ครับ ไม่เหมือนกันเลย ขึ้นให้คุณพลสวมรอยเป็นผม เมียผมต้องอะอะเอ็ดตะโรแน่ ๆ แล้วยังเมียของผมไม่สวยเหมือนคุณหญิงดาราวดีของคุณขจายหรือครับ”

นายพลตาเดียวกลืนน้ำลายเอือก

“ก็เพราะสวยนะซี คุณกิมหงวนถึงไม่ยอมอธิบายความจริงให้ทราบ เมื่อเธอทักท้วงว่าคุณกิมหงวนเป็นผม”

ทุกคนต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เสนาธิการทหารบกครองเรียกคนรับใช้คนหนึ่งให้มาหาเขาและสั่งให้นำอาหารค้ำมาเสิร์ฟได้ ต่อจากนั้นพลพรรคของขบวนการใต้ดินเขมรอิสระสามสี่คนก็ยกอาหารได้เป็นไปด้วยสันถวไมตรี นายพลเขมรทั้งสองคนไม่ยอมปริปากพูดเรื่องเขาพระวิหารเลย เพียงแต่ปรารภถึงมิตรภาพอันแน่นแฟ้น เพราะเจ้าฟ้าบรมมสืหนองคี่นโยบายการเมืองของพระองค์กำลังนำพาประเทศชาติไปสู่ภัยพิบัติ ทหารคอมมิวนิสต์จะไม่มีวันยอมล่าถอยออกไปจากดินแดนกัมพูชาอย่างเด็ดขาด มีแต่จะเพิ่มจำนวนขึ้น

คินั่นเอง

ก่อนเวลา ๒๑.๐๐ น. เล็กน้อย ท่ามกลางสายฝนที่กำลังตกพรำ เซฟโรเล็ทเก่งของเสนาธิการทหารบกซึ่งขับโดยนายสิบเขมรคนหนึ่งก็พาเกะเทยหรือผู้หญิงปลอมทั้งสองคนคือ นิกรกับอาเสี้ยมกิมหงวนแล่นมาหยุดหน้าประตูวังของเจ้าฟ้าสีหนุผู้นำที่มีสติคุ้มค้อมร้ายของประชาชาติเขมร

ทหารรักษาการณ์สองคนปราดเข้ามายืนขวางหน้า แล้วทหารคนหนึ่งก็ร้องตะโกนถามขึ้นดัง ๆ เป็นภาษาเขมร

“รถใคร บอกรหัสลับ”

พล.ท. เจริญเสนาธิการทหารบก ซึ่งอยู่ในชุดสากลสีทราวย่น้อยริมซ้ายตอนหลังรถได้ชะโงกหน้าต่างออกมาร้องบอกทหารยามด้วยเสียงหนักแน่น

“เจาะเหนียง”

ทหารยามทั้งสองคนสะดุ้งเฮือกรีบถอยออกไปยืนข้างเสาประตูคนละข้าง แล้วคนหนึ่งก็ร้องตะโกนบอกผู้บังคับบัญชาของเขา

“ผู้หมวดครับ เจาะเหนียง”

เซฟโรเล็ตท์แก๊งค์ค่อย ๆ ผ่านประตูวัง หรือทำเนียบของเจ้านโรดมสีหนุเข้าไปอย่างเข้มข้ม ทหารยามทั้งสองทำวันทยาอูธรันที่ นายทหารหนุ่มผู้บังคับหมวดรักษาการร้องออกคำสั่งให้หมวดรักษาการลุกขึ้นยืนตรงและทำวันทยาอูธรันขณะที่รถแก๊งค์ของนายพลเจริญแล่นผ่านหน้ากองรักษาการ

สองกะเทยต่างรู้สึกตื่นเต้นไปตามกันที่ได้เข้ามาในวังของสีหนุเป็นครั้งแรก วังนี้เป็นวังแบบเก่า ตัวดำหนักแบบยุโรปใหญ่โตกว้างขวางมาก สิ่งปลูกสร้างภายในวังไม่มีอะไรสวยงามเท่าใดนัก มีแต่ถนนเล็ก ๆ หลายสาย รถถังแบบฝรั่งเศส ๒ คันตั้งจังก้าอยู่สองข้างด้านหน้า ตามได้ต้นไม้ใหญ่มีรังปีนกลหนักหลายแห่ง มีไฟฉายส่องสว่างจ้าไปทั่ววังมองแลเห็นทหารเขมรแต่งเครื่องสนามหมวกเหล็ก ถือปืนยี่นยามเรียงรายเป็นจุด ๆ ทั้งด้านนอกและด้านใน หลังจากพระอาทิตย์ตกดินแล้ว ทหารจะปิดกั้นถนนไม่ยอมให้ประชาชนและยวดยานพาหนะใช้ถนนหน้าวังจนกว่าจะถึงรุ่งเช้า ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าสีหนุกลัวจะถูกลอบปลงพระชนม์นั่นเอง พระองค์ทรงทราบดีว่าการที่พระองค์เป็นพันธมิตรกับคอมมิวนิสต์นั้นประชาชนชาวเขมรส่วนมากไม่พอใจและประกาศตนเป็นศัตรูต่อพระองค์ ถึงแม้กองทัพทั้งสามยังคงรักภักดีต่อพระองค์อยู่ แต่ทหารบางหน่วยบางเหล่าก็ได้ยอมร่วมมือกับฝ่ายเขมรอิสระแล้ว และจนกระทั่งทุกวันนี้พระองค์ยังไม่สามารถจะทราบได้ว่ากองบัญชาการหรือรังใหญ่ของเขมรอิสระอยู่ที่ไหน และใครเป็นหัวหน้าเขมรอิสระ

นิกรกับกิมหงวนมองดูเสนาธิการทหารบกแห่งกองทัพเขมรด้วยความแปลกใจ หลังจากนายพลเจริญร้องบอกรหัสลับว่า “เจาะเหนียง” เพราะคำพูดสั้น ๆ สองพยางค์นี้นักนิกรกิมหงวนเป็นผู้คิดขึ้นมาเอง ซึ่งมันหาใช่ภาษาเขมรไม่ พ.อ. นิกร และ พ.อ. กิมหงวน ต่างสวมเสื้อกระโปรงชุดราตรีสีทองใส่ผมปลอมมัดหน้าทาบปากเขียนคิ้วทาแก้มและทาบปากด้วยลิปสติกสีแดงสด

ขณะที่รถเซฟโรเล็ตท์แก๊งค์แล่นตรงมายังด้านหน้าใหญ่ เสียงหวนซึ่งนั่งอยู่ตรงกลางได้กล่าวถามนายพลเจริญเบา ๆ ว่า

“คำว่าเจาะเหนียงแปลว่าอะไรครับ ท่านเสนาธิการ”

พล.ท. เจริญยิ้มให้อาเสี

“ไม่มีคำแปลหรอกคุณ แต่ผมพอใจคำนี้ของคุณมากก็เลยเอามาใช้เป็นรหัสลับวันนี้ และคำว่าเจาะเหนียงในคืนวันนี้ก็หมายถึงตัวผมซึ่งเป็นเสนาธิการทหารบกนั่นเอง ทหารรักษาการทุกคนจะต้องท่องรหัสลับประจำวันอย่างขึ้นใจเสียครับ ใครไม่ตอบรหัสลับหรือตอบส่งเดชจะถูกยิงทันที”

เสียงหวนหันมาทางนิกรซึ่งนั่งอยู่ทางขวาของเขาแล้ว ยกกำปั้นขวาทาบหลัง พ.อ. นิกรค่อนข้างแรงเสียงดังพลັก

“ไจ-อ้ายกร” อาเสีพูดพลางหัวเราะพลาง “ในที่สุดคำว่าเจาะเหนียงของกันก็มีความหมายขึ้นมาแล้ว”

นิกรทำหลังแอ่น สูดปากแล้วค้อนปะหลังปะเหลือก บิบเสียงพูดให้แหลมเล็กคล้ายกับเสียงผู้หญิง

“แหม...คนผีทะเลอะไรก็ไม่รู้ หลังฉันไม่ใช่กล่องเพลนจะบอกรให้ ประเดี๋ยวแม่เดือดขึ้นกระที่บแบนติดพื้นรถเท่านั้นเอง ชิบหายนี่”

กิมหงวนทำคอเย็น

“เราเป็นลูกผู้ดีมีสกุล ทำไม่ถึงมาเป็นไฟแลบอย่างนี้ละน้อง เราพี่น้องกันพี่หยอกหนักมือไปหน่อยโกรธด้วยรี”

นายพลเจียงจู้ปากห้าม

“อย่าหยอกล้อกันเลยครับ ถึงตำหนักแล้วคุณทั้งสองต้องแสดงบทบาทเป็นผู้หญิงให้แนบเนียนอย่าให้ใครนึก
ระแวงสงสัยได้ จะเปิดทูลอย่างไรก็ต้องตามที่เราได้ซักซ้อมกันมาจากบ้านแล้ว”

รถเก๋งคันใหญ่ของเสนาธิการทหารบกแห่งทัพบกเขมรซึ่งขับโดยสิบล้อโตโร่ใหญ่ คนขับรถผู้ซื้อสัตย์ของนายพล
เจียงแล่นมาหยุดหน้าตำหนัก พอนายทหารองครักษ์คนหนึ่งมียศเป็นพันตรีจ่ารถของนายพลเจียงได้ก็วิ่งลงมาจาก
ตำหนักและเปิดประตูรถให้ เมื่อเสนาธิการทหารบกพานิกรกับกิมหงวนลงจากรถนายพันตรีก็ขีดเท้าตรงยกมือวันทยหัตถ์
ทันที

พล.ท. เจียงพยักหน้ารับความเคารพแล้วถามห้วน ๆ

“เสด็จกำลังทำอะไรอยู่”

“กำลังรอคอยท่านครับผม”

“พระทัยดีหรือ”

“ครับผม ตอนสองทุ่มก็คิดว่าไม่เลือกกว่าหน้าอินทรีหน้าพรหมครับ แต่พอทรงสูบเฮโรอีนเข้าไปสามแค็ปซูลก็มีพระ
ทัยดีขึ้น รับสั่งกับกระผมว่าเขมรจะครองโลก เขมรจะยกทัพไปรบอเมริกาในเร็ววันนี้ ปราบอเมริกาได้ราบคาบแล้วพระองค์
จะหักหลังคอมมิวนิสต์ นำทัพเขมรข้ามซัวโลกเหนือโจมตีรัสเซียและจีนแดงให้ราบคาบ ในที่สุดเขมรก็จะเป็นมหาอำนาจผู้
ยิ่งใหญ่”

นายพลเจียงทำหน้าที่ชอบกล

“แน่นอน ในอนาคตอันใกล้นี้เขมรจะได้ครองโลกอย่างไม่มีปัญหา การปราบอเมริกาหรือรัสเซียไม่ยาก ยกทหาร
เขมรไปเพียงห้าหกหมื่นก็ชนะแหง ๆ นี่...ผู้กองพัน ผู้หญิงไทยสองคนนี้เป็นยังไง อ้าวพามาถวายเสด็จลือลือว่าเริ่มใหม่”

พ.ต. ฮ็อกผู้บังคับกองพันพลร่มมองดูกะเทยทั้งสองอย่างพิจารณา นิกรทำเป็นขวยอายเบือนหน้าหนี เสียหงวนทำ
ตาหวานให้นายทหารหนุ่มผู้บังคับกองพันนี้ชอบกิมหงวนทันที

“ไม่เลวครับท่าน กระผมจำได้คลับคล้ายคลับคลาครับตอนที่เรายังไม่ได้ถอนทัพกับไทย ผมเคยไปเที่ยวกรุงเทพ ฯ
จำได้ว่าสุภาพสตรีสองคนนี้เข้าห้องรวมกับเพื่อนผู้หญิงหลายคนอยู่ทางสะพานถ่าน”

กิมหงวนฟังภาษาเขมรไม่รู้เรื่องก็กล่าวถามนายพลเจียงเป็นภาษาอังกฤษ

“นายพลทหารคนนี้เขาว่าอย่างไรครับ”

เสนาธิการทหารบกบอกตามตรง

“เขาบอกว่าตอนที่เขาไปกรุงเทพ ฯ เขาเคยเห็นคุณสองคนเข้าตึกแถวอยู่ร่วมกับเพื่อนผู้หญิงที่สะพานถ่านข้าง
ตลาดบำเพ็ญบุญครับ”

กิมหงวนหันขวับมาทาง พ.ท. ฮ็อก ยกเท้าขวากระแทบพื้นและยกมือขวาชี้หน้าผู้บังคับกองพันพลร่ม

“คุณดูถูกดิฉัน คุณรู้ไหมคะว่าที่ที่คุณเห็นนั่นนะมันช่องกะหรี เดี่ยวนี้รัฐบาลไทยท่านให้เลิกหากินอย่างนั้นแล้ว”

พ.ท. ฮ็อกยิ้มเล็กน้อย

“คุณสองคนก็เลยอพยพมาหากินที่เมืองเขมร”

อาเสี้ยแยกเขี้ยว แล้วยกกำปั้นทุบหลังนายพลเจียง

“ดิฉันไม่ยอม ไม่ยอมแน่ ๆ นายทหารคนนี้ได้ถูกเราหาว่าเราเป็นกะหรีชั้นต่ำ”

นิกรพูดเสริมขึ้นอย่างเดือดดาล

“คนอย่างดิฉันจะตกต่ำถึงกับไปอยู่ช่องสะพานถ่านเขี้ยวหรือคะ อย่างเลว ๆ ยืนแต่รออยู่ในมุมมืดข้างแค็ปปิดอล
หรือสะพานเหล็กก็ได้”

“เฮ้ย” อาเสี่ยตวาดลั่น “อย่างนั้นยิ่งหนักกว่าอยู่ช่องสะพานถ่านเป็นไหน ๆ”

นายพลเจียงเกรงว่าผู้บังคับกองพันพลร่มจะสงสัยก็ยิ้มให้สองสหายแล้วพูดตัดบทว่า

“เชิญขึ้นไปบนพระตำหนักเถอะครับ” พูดจบเขาก็เดินนำหน้าพากิมหงวนกับนิกรขึ้นบันไดไป

ห้องนั้นเป็นห้องทรงสำราญหรือห้องส่วนพระองค์ของเจ้าในรดสีหนู ซึ่งอยู่ด้านตะวันออกชั้นบนของตำหนักสภาพของห้องที่กล่าวนี้คล้ายกับห้องโถงมิโซฟาขนาดใหญ่ถึง ๓ ตัว มีโต๊ะเก้าอี้แบบทันสมัยตั้งวางเรียงตัวเป็นระเบียบเรียบร้อย ด้านหลังห้องมีม่านกำมะหยี่สีเขียวขนาดใหญ่ซึ่งเติมห้อง ทางขวาเป็นห้องบรรทม ตามเวลาที่กล่าวนี้เจ้าฟ้าสีหนูกำลังประทับอยู่บนโซฟาตัวหนึ่ง มีมหาดเล็กและข้าหลวงหมอบเฝ้าอยู่เรียงราย จอมเขมรทรงพระกางเกงขาก๊วยหรือกางเกงชั้นในสีแดงเพียงตัวเดียว พระวรกายอวบอ้วนอย่างที่เรียกกันว่าอู้อ้วน พระพักตร์แดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้า เจ้าฟ้าองค์นี้ทรงเป็นทาสอารมณ์หุนหันพลันแล่น ว่างามดูเด็ดพระทัยร้อนโปรดที่สุดก็คือเหล้า, ผู้หญิง, และเฮโรอีน โดยเฉพาะเฮโรอีนทรงวิเศษเมื่อสองสามวันนี้เอง พระตำหนักใหญ่หลังนี้เป็นที่ประทับทรงพระสำราญส่วนพระองค์โดยเฉพาะ ชั้นล่างต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ ส่วนชายาของพระองค์นั้นอยู่พระตำหนักหลังวังและสีหนูทอดทิ้งไว้อย่างเดียวดาย

เมื่อนายพลเสนาธิการทหารบกพาตัวเข้ามาในห้องทรงพระสำราญ พล.ท.เจียงก็หยุดยืนก้มศีรษะถวายคำนับ เจ้าฟ้าของเขาอย่างนอบน้อมเหมือนเช่นเคยทั้ง ๆ ที่จิตใจของเขาหมดความจงรักภักดีแล้ว สีหนูจ้องมองดูนายพลเจียงอย่างสะลึมสะลือ ยกพระหัตถ์ขวามือขึ้นป้องพระเนตรแล้วรับสั่งถามเสียงอ้อแอ้

“ใครวะ”

“พลโทเจียงเสนาธิการทหารบกพะยะค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“อ้าว ก็รับสั่งให้กระหม่อมหาผู้หญิงไทยมาถวายตอนสามทุ่ม”

เจ้าฟ้าลืมหัดตาโพล่ง พูดถึงผู้หญิงจอมเขมรก็ทรงสว่างเมามกระป๋องเป่าขึ้นทันที

“เออ จริงขึ้นนะ ฉันเกือบลืมหัดเสียแล้ว แต่ว่าเมื่อถึงเวลาสามทุ่มตรงเลขานุการเขาก็จะเตือนฉันเอง ไหนล่ะผู้หญิงไทยได้มาหรือเปล่า”

“ได้กระหม่อม”

ทรงพระสรวลเบา ๆ

“มันต้องยังงั้นซีวะ ใช้ไหนก็ต้องได้ตั้งใจฉัน ฉันต้องการผู้หญิงคนไทย ก็เพราะฉันจะคุยเรื่องเขาพระวิหารให้หล่อนฟัง หล่อนจะได้รู้ว่าฉันได้พยายามไกลปราสาทเขาพระวิหารของไทยได้สำเร็จโดยได้รับความช่วยเหลือจากพวกคอมมิวนิสต์มิตรของฉัน และได้รับความช่วยเหลือจากประเทศที่เป็นมิตรของไทยด้วย ฮะ ฮะ สองวันนี้ฉันมีความสุขและภาคภูมิใจมาก นับตั้งแต่วิทยาไทยตกลงใจมอบปราสาทเขาพระวิหารให้เรา แก่งมากเจียงที่แกพยายามหาผู้หญิงไทยมาได้ หล่อนเป็นไทยทั้งเชื้อชาติและสัญชาติยังงั้นหรือ”

“มิได้กระหม่อม บิดาของหล่อนเป็นคนไทยและมารดาเป็นเขมร”

“อ้อ หล่อนเกิดในเมืองเรา”

“กระหม่อม หล่อนมีเชื้อชาติไทยแต่สัญชาติเขมรกระหม่อม บิดาส่งไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ๔ สำเร็จอักษรศาสตร์บัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกระหม่อม ขณะนี้ช่วยบิดามารดาค้าขายตั้งร้านจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองของเราอยู่ทางสนามบินกระหม่อม”

“งั้นรออะ ดีมาก ผู้หญิงที่มีการศึกษาดีฉันชอบ หล่อนอยู่ไหนล่ะไปพาดูมาซี สวยไหมเจียง”

เสนาธิการทหารบกยิ้มเจื่อน ๆ

“กระหม่อมอยากจะทำอะไร รวากับมาจากกระยาหนังกี่ตัวพาพาทั้งส่วยทั้งน่ารักเป็นสาวใหญ่ผู้งามสง่า ฝ่าบาททอดพระเนตรแล้วจะต้องทรงพิศมัยแน่ ๆ แต่ว่า....กระหม่อมต้องขอประทานโทษพระกรุณา”

“ทำไม”

“กระหม่อมได้ละเมิดพระรับสั่งพาพี่สาวร่วมสายโลหิตของเธอมาด้วยกระหม่อม”

“อะ พามาหาหอกอะไร กูสั่งให้มึงหามาคนเดียว” สีหน้ากริ้วแหว ซึ่งการกริวนั้นอยู่ ๆ ก็กริ้วขึ้นมาโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย

“แล้วแต่จะทรงโปรดกระหม่อม บิดามารดาของเธอรักและหวงเธอมาก ไม่ยอมเชื่อว่กระหม่อมจะรับตัวเธอมาถวายฝ่าพระบาท จึงขอร้องกระหม่อมกราบทูลว่า สำหรับฝ่าบาทซึ่งเป็นเจ้านายแล้ว ถ้ามีพระประสงค์ทั้งพี่ทั้งน้องเขาก็ยินดีถวายเพื่อแสดงความกตัญญูต่อเวที่ต่อฝ่าบาทกระหม่อมบิดาของเธอเป็นคนไทยก็จริง แต่มาอยู่ประเทศเราเกือบ ๒๐ ปีแล้ว เท่ากับว่าเป็นเขมรแล้ว เขาเคารพรักและกตัญญูต่อฝ่าบาทมาก”

เจ้าฟ้าแยมพระสรวล

“พี่สาวสวยไหมล่ะ”

เสนาธิการทหารบกจู้ปาก

“เหมือนนางในฝันกระหม่อม วันนีสว่างามแล้วยังแพ้”

“ในทัศนยะของแกยั้งนั้นหรือเจี๋ยง”

“คนทั่ว ๆ ไปด้วยกระหม่อม ใครเห็นก็ต้องมองอย่างตะลึงลานเป็นสาวแก่ทั้งคู่ พี่สาวสำเร็จวิทยาลัยพลศึกษากระหม่อม น้องสาวสำเร็จอักษรศาสตร์จากจุฬา”

“ดีมาก ขอบใจแก่มากที่เฝ้าสุขภาพสตรีมาให้ฉัน พูดถึงเรื่องนี้แล้วฉันเกลียดหน้านายพลขจายอย่างที่สุด เคยใช้ให้ไปหาผู้หญิงงามมาปรนนิบัติฉัน และให้เลือกคนดี ๆ มีตระกูลดันไปคว้าเอากระหรี่ตามห้องแถวไม่มาให้ฉัน ทำให้ฉันปึะไปทั่วทั้งตัว เอาเถอะ แล้วฉันจะแต่งตั้งแกให้เป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการทหารบกแทนนายพลขจาย เพราะนายพลขจายมีงานทางด้านตำรวจเต็มมือเต็มตีนอยู่แล้ว ไปพาสองพี่น้องไทยมาพบฉันซี รออยู่ที่เจดียงข้างนอกไม่ใช่หรือ”

“กระหม่อม ทั้งสองตื่นตื่นดีใจมากที่จะได้เฝ้าถวายตัวต่อฝ่าพระบาทผู้มีบุญญาธิการ คนพี่สาวถึงกับบอกว่าจะขอถวายตัวเป็นข้าช่วงเช้าตลอดไป”

เจ้าฟ้าทรงพระสรวล

“ฮิ ฮิ อยากเห็นหน้าไว้ย เร็ว-ไปพาเข้ามาหาข้าเถอะ ข้าจะให้ความสุขเขาทั้งพี่และน้อง ถ้าเป็นคนดีข้าก็ยกย่องเป็นสนมเอก และถ้าใครมีลูกกับข้า ข้าก็จะกอบโกยความสุขให้อย่างล้นเหลือ ลูกของข้าจะส่งไปเรียนที่มอสโคว์”

พล.ท. เจี๋ยงซุ่นยิ้มไว้ในหน้า เขาก็มีศีรษะถวายค่านับอีกครั้งหนึ่งแล้วเดินออกไปจากห้องทรงพระสำราญ เสด็จฯ ศรีนุทรงตะเปิดข้าหลวงและมหาดเล็กให้ออกไปทางหลังตำหนักและสั่งห้ามไม่ให้ใครมารบกวนนอกจากจะเรียกใช้

ศรีนุผสมวิสกี้โซดาใส่แก้วจนเต็ม แล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว บนโต๊ะหน้าโศพานั้นมีกับแก้มอย่างดีหลายจาน ผลไม้จำพวกองุ่นแอปเปิลใส่พานทองหนึ่งพาน นอกจากนี้ก็มีบุหรี่ควันละเอียดด้วย

จอมเขมรทรงรออยู่สักครู่ นายพลเสนาธิการทหารบกก็เดินเข้ามาในห้อง และหยุดยืนถวายค่านับ

“ขอเดชะ สุภาพสตรีทั้งสองคนจะใช้วิธีเข้าเฝ้าตามประเพณีของเธอ ฝ่าบาทจะโปรดหรือไม่กระหม่อม”

“โอ เขาจะคลานเข้าเข้ามาหาข้าเขี้ยวหรือเจี๋ยง น่ารักจริง ๆ ที่เขาให้เกียรติข้าอย่างนี้ ออกไปบอกเถอะว่าข้าขอบใจและอนุญาตให้เธอใช้ประเพณีของเธอได้เต็มที่”

นายพลเจี๋ยงเดินออกไปอีก เขาออกมาพ้นประตูห้องก็ตรงเข้าไปหากระเทยซึ่งยืนกระมิดกระเมี้ยนอยู่ที่เจดียงหน้าตึกต่างคนต่างมีผ้าเช็ดหน้าปิดปากคนละผืน แสงไฟฟ้าที่เจดียงตำหนักสองสว่างจ้า เสนาธิการทหารบกหยุดยืนเบื้องหน้าสองสหายแล้วมองดูอย่างขบขัน

“ว่าไงครับ” นิกกระซิบถาม

“เชิญคุณกับคุณกิมหงวนเข้าไปเฝ้าเถอะครับ”

อาเสี้ยมยิ้มแป้น

“คุณช่วยตรวจดูหน่อย เราสองคนมีอะไรบกพร่องบ้าง”

นายพลเจียงหัวเราะหึ ๆ

“ดีแล้วครับ แต่ว่าหน้าอกปลอมของคุณนิกทร้อยลงไปเกือบถึงสะดือแล้ว ดึงขึ้นมาเสียน้อยซีครับ”

นิกสะดุ้งเฮือก รีบล้วงมือขวาเข้าไปในอกเสื้อดึงหน้าอกปลอมขึ้นมาพลงบนพื้พิมพ์

“ผมบอกคุณแล้วว่าผมต้องการขนาดเจเนดลีห์ คุณเอาขนาดมารีลิน มอนโร มาให้ผมมันก็รู้มั่วมั่วเกะกะอย่างนี้แหละ ยิ่งดึงขึ้นรถเมล์คนแน่น ๆ ผมก็เที่ยวขวิดใครต่อใครเขายุ่งไปหมด เอะละครับผมเรียบริ้อยแล้ว”

อาเสี้ยมหัวเราะชอบใจ

“ของกันพอเหมาะพอเจาะเลย สมกับเป็นสาวแก่ผู้มีอารมณ์เปลี่ยวมีหน้าอกนิดหน่อยขนาดตุ๊กตาแพ แต่ว่ากันพื้พื้ นิกได้เดี๋ยวนี้ว่ากันลืมนุ่งเพ็ดดีไค้ต”

“ฮุยตาย” นิกร้องอย่างตัดจริตเหมือนกะเทยคนหนึ่ง

“เป็นสาวเป็นนางไม่นุ่งเพ็ดดีไค้ตเขาก็มองเห็นดับไตได้ฟุ้งของเรามาก นำชายหน้าเหลือเกิน แล้วกางเกงในพื้พื้ มาหรือเปล่าละคะ”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ ยกมือคลำโคนขาของเขาแล้วยิ้มออกมาได้

“นุ่งไว้ย ฮะ ฮะ”

“แหม พุดกับน้องเพราะ ๆ หน่อยซีคะพี่อมรา”

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือก กระซิบถามนายจอมทะเล้นเบา ๆ

“แกให้กันซื้ออมราหรือ”

“เออ ซื้อมันเพราะดีแล้ว”

“แล้วแกละซื้ออะไร”

นิกตอบโดยไม่ต้องคิด

“หนูซื้อวินัสคะพี”

กิมหงวนผินหัวเราะ

“เปลี่ยนเสียใหม่ดีกว่า”

“เปลี่ยนว่ายังไงฮะ”

“ซื้อซึกโครกดีไหม”

นิกยกมือตีแขนเสี่ยหงวนดังเผียะ

“นี่แน่ะ เอะหนูไปเปรียบกับของต่ำ ๆ ยังนั่นใช้ได้หรือคะ พี่นะซื้อแม่ซึกโครก หน้าตาของพี่นะยิ่งมองก็ยิ่งเหมือนซึกโครกเก่า ๆ ไม่มีผิด”

นายพลเจียงยกมือเกาศีระชะแกร็ก ๆ อย่างรำคาญ

“เข้าเฝ้าเสี่ยพื้ซีครับ ขึ้นไอ้เจ้าฟ้าอาจจะนิกสงสัยก็ได้”

กิมหงวนทำตาวานกับนายพลเสนาธิการทหารบก

“คุณนำเข้าไปก่อนซีคะ หนูกับน้องจะคลานเข้าตามเข้าไป”

นายพลเจี๋ยอดหัวเราะไม่ได้ เขาเดินย้อนกลับเข้าไปในห้องทรงพระสำราญอีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียว เสรีจ ๒ สีหนุก็ตื่นตื่นพระทัยไม่น้อย เมื่อแลเห็นกะเทยทั้งสองคลานเข้าในท่าทางกระโดดกระเดกตามกันเข้ามา โดยเฉพาะ กิมหงวนเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยคลานเข้าเป็นครั้งแรกท่าทางจิ้งเก้งก้างเหมือนพม่าแทงกบ ส่วนนิกรอาศัยที่มีเชื้อสายเป็นผู้ดีมีตระกูลสูง เคยเฝ้าเจ้านายมามากต่อมากจึงคลานเข้าได้ดีพอใช้

สองพี่น้องคนละพ่อคนละแม่เข้ามาหมอบอยู่เบื้องหน้าพระพักตร์สีหนุ แต่ไม่ยอมกราบถวายบังคมซึ่งสีหนุก็ไม่ได้เฉลียวพระทัยอะไรเพราะกำลังจ้องมองดูนิกรกับกิมหงวนอย่างตื่น ๆ ความมีเมตตาทำให้พระองค์ตาลายแลเห็นนิกรและเสี่ยหงวนสวดยหยดย้อยอย่างจับพระทัย

อย่างไรก็ตามสีหนุต้องสงวนท่าทีไว้เมื่ออยู่ต่อหน้าเสนาธิการทหารบกของพระองค์ทั้ง ๆ ที่พระองค์อยากกอบจูบเกล้าโลมสองสาวอย่างที่สุด สีหนุทรงยิ้มให้นายพลเจี๋ยแล้วรับสั่งว่า

“หมดหน้าที่ของแกแล้วเจี๋ยง แกกลับบ้านได้สำหรับผู้หญิงสองคนนี้พุงนี้เข้าฉันจะพาไปส่งบ้าน”

เสนาธิการทหารบกใจหายวาบ ใบหน้าของเขาซีดเผือดทันที

“ฝ่าบาทกระหม่อม กระหม่อมได้บอกบิดามารดาของเธอแล้วว่า กระหม่อมจะพาเธอไปส่งบ้านไม่ช้าเกินสองนาฬิกาของวันใหม่ ขอได้โปรดอย่าให้เธอสองพี่น้องต้องนอนค้างอยู่ในวังเลยกระหม่อม”

โปรดติดตามอ่านต่อเล่ม ๗ ตอน “เขมรหนี”